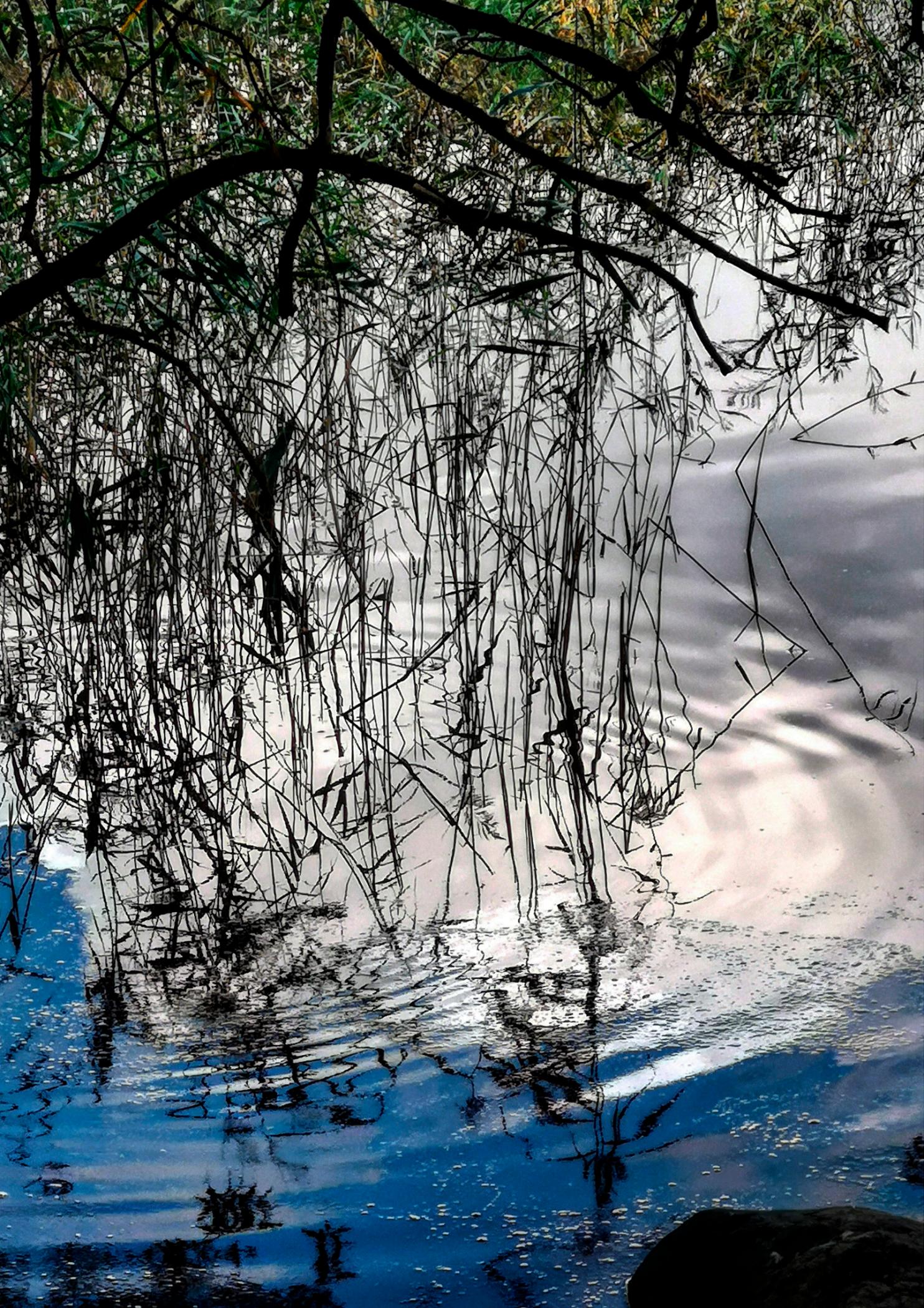

İçindekiler :

Yolculuğa Dair	5	About the Journey	5
Ben Kimim?	7	Who Am I?	7
Sinanpaşa'da Safari Görünmeyeni Görme Kulübü	61	Safari in Sinanpaşa Seeing the Invisible Club	61
Neredeyiz? <i>Seppo Salminen ile birlikte</i>	91	Where Are We? <i>with Seppo Salminen</i>	91
Bir Ahtapot Gibi	149	Like an Octopus	149
Beşiktaş Meydanı'nda Su <i>Samuli Woolston ile birlikte</i>	211	Water at Beşiktaş Square <i>with Samuli Woolston</i>	211
Yarışma: CREA Nysa	271	Competition: CREA Nysa	271
Bizim Nysa'mız	311	Our Nysa	311
Hatıra/Hafıza, Malzeme ve Güvenli Alan <i>Kaarina Kaikkonen ile birlikte</i>	381	Memory, Material and Safe Place <i>with Kaarina Kaikkonen</i>	381
Bitmemişlik, Sınırlar, İstanbul	451	Unfinishedness, Boundaries, Istanbul	451
Atölyeler DYO ile Nysa Boya Atölyesi Stoneline ile Palezzo Atölyesi	551	Workshops Painting Workshop with DYO Palezzo Workshop with Stoneline	551
Kitaplığımız	602	Our Library	602
Atölyemiz	604	Our Atelier	604
Biz	606	Us	606
Epilog	608	Epilogue	608

Contents :

Yolculuğa Dair

Baştan planlanmamış ama adeta yolda önümüze çıkanlara, sanki ayağımıza takılanlara dikkatle bakıp sanat ve mimarlığın iç içe girdiği "Sınırlar" arasında bir çalışma yapmaya karar verdik. Bu bir yolculuk olmalıydı. Adımlar arasında yürüdük. Düşen bir su damlası ve etrafına yayılan gittikçe büyüyen halkalar akla geldi...

Her şey aslında tek bir soru ile başladı. Bu dört ayın başında henüz birbirimizi tanımıyor iken AURA İstanbul'un seminer odasında bir çember oluşturmuştuk. "Kimsiniz?" sorusu önümüzdeydi. Cevabı her birimiz için önemliydi. Sonrasında kapı ardına kadar açıldı ve arkası da geldi. Bize sadece izleri takip etmek kalmıştı.

Atölye boyunca birbirine takılan dokuz bölüm bir araya geldi. Bölümlerin her biri ayrı ayrı ya da hep birlikte bir bütün olarak düşünülebilir. Sonunda ortaya çıkan ise ucu açık bitmemiş bir durum olarak hayal edilebilir. Atölyede dört ay hep birlikte çalışıp sanat ve mimarlık arasında bir sürü karakterden gelen yansımalar ile son dakikaya kadar bir şeyler yapıp olanı biteni öylece masada bırakıp kapıdan çıkıp gitmek, yolculuklarımıza başka başka yollardan devam etmek olarak da düşünülebilir.

Öncelikle bize kapılarını açan ve bu ortamı sağlayan AURA İstanbul'a, çalışmamıza katkıda bulunan herkese, atölyemize ayrı ayrı Finlandiya'dan gelip katılan bizlerle birlikte olan sanatçı ve mimar dostlarımız Seppo Salminen, Samuli Woolston ve Kaarina Kaikkonen'e ve birbirinden anlamlı yüzlerce yapıt üreten mimarlar, iç mimarlar ve sanatçılardan oluşan atölyemizdeki çok sevgili arkadaşlarımıza bin teşekkür.

Sınırlar Atölyesi

Töölö Körfezi'nden (Fotoğraf: Yanar)
From The Töölö Bay (Photograph: Yanar)

About the Journey

It wasn't planned from the outset, but we decided to carefully observe the things that appeared before us along the way, the things that seemed to catch our attention, and to create a work within the 'Boundaries' where art and architecture intertwined. It had to be a journey. We walked step by step. A falling drop of water and the ever-expanding circles it created came to mind...

It all began with a single question. At the start of these four months, when we didn't yet know each other, we formed a circle in AURA Istanbul's seminar room. The question 'Who are you?' lay before us. The answer was important for each of us. After that, the door swung wide open, and the rest followed. All that was left for us was to follow the traces.

Throughout the workshop, nine interconnected sections came together. Each section can be considered separately or as a whole. The final outcome can be imagined as an open-ended, unfinished situation. It can also be considered as working together for four months in the workshop, reflecting on numerous characters from art and architecture, creating something until the last minute, leaving everything as it is on the table, walking out the door, and continuing our journeys in different ways.

First and foremost, we would like to thank AURA Istanbul for opening its doors to us and providing this environment, everyone who contributed to our work, and our artist and architect friends Seppo Salminen, Samuli Woolston, and Kaarina Kaikkonen, who joined us from Finland, and to our dear friends in our workshop—architects, interior designers, and artists who produced hundreds of meaningful works—a thousand thanks.

Atelier Boundaries

Ben Kimim?

4 Ekim 2025

Merhabalar,

"Kimsiniz?" ... Stüdyomuzun ilk adımı sizlerle ilk karşılaştığımız sohbetin başında "Nasılsınız?" sorusundan sonra gelen bir diğer soru ile ortaya çıktı. Basit ama oldukça derin bir soruydu.

Kendi dünyanızı, kendi olma halinizi bir yapıtınızla, bir şekilde ortaya koymanızı istiyoruz. Kendinizden bir kesit almayı deneyebilirsiniz. Bir şeylerin ötesine geçebilirsiniz. Çalışmanızı bir ya da en çok iki saatte tamamlamalısınız. Her türlü malzeme seçimi, tekniği ve sunumu serbest. Düşünmeye zamanımız var. Çalışma evde de yapılabilir, hafta başında atölyeye geldiğiniz ilk bir ya da en çok iki saatte de tamamlanabilir. Sonra da üzerinde tartışırız. Pazartesi görüşmek üzere. Yaptıklarımızı konuştuktan sonra bizler de (Şey'ciğim ve ben) hafta sonunda çalışıp sizinle paylaşacağız. Sizler yaparken biz de çalışmalarımızı yapmaya ve size tempo tutmaya çalışacağız.

Şimdi bugünkü sunumuma dönmeliyim. Hala bitiremedim çünkü. Saat 15.00 de Cumartesi Aurasındaki konuşmam "Görüneni Değil Görünmeyeni Yakalama" sohbetinde görüşmek üzere. Keyifli ve yaratıcı bir hafta sonu dilekleri ile...

Sevgiler hepinize...

y a n a r

Who Am I?

4 October 2025

Hello,

"Who are you?" ... The first step for our studio emerged from another question that followed "How are you?" at the beginning of our first conversation with you. It was a simple but quite profound question.

We want you to express your own world, your own state of being, through a piece of work, in some way. You can try to take a slice of yourself. You can go beyond things. You should complete your work in 1 or at most 2 hours. Any choice of materials, technique and presentation is free. We have time to think. The work can be done at home, or you can complete it in the first hour or at most two hours when you come to the workshop at the beginning of the week. Then we will discuss it. See you on Monday. After we talk about what you have done, I will work on my own over the weekend and share it with you. While you are working, I will also work on my own and try to keep pace with you.

Now I must return to my presentation for today. I haven't finished it yet. See you at 3 p.m. on Saturday for my talk, 'Catching the Unseen, Not the Seen.' Wishing you a pleasant and creative weekend...

Love to you all...

y a n a r

Danse Macabre

Ahmet Atakan Keskin

Hepimiz boş bir kanvas olarak doğarız. Beyaz gibi arı, safızdır. Zamanın elinde yoğruluruz, kesiliriz, biçiliriz. Bazı etmenler bizi yaralar, biçimimizi bozar. Bu sorun değildir, formumuzu yeniden yoğurabilir, düzelebiliriz. Belki eskisinden daha iyi, daha güçlü. Problem, kimyamızın bozulmasıyla başlar. Ruhumuzun rengi değişir, geri dönüşü olmayan bir kirleniş yaşarız. Bu kirleniş sonucu farklı etmenlerden bize bulaşan kirlilikler, geri dönüşü olmayan bir kirlenişe yol açar.

video için QR kodu
QR code for video

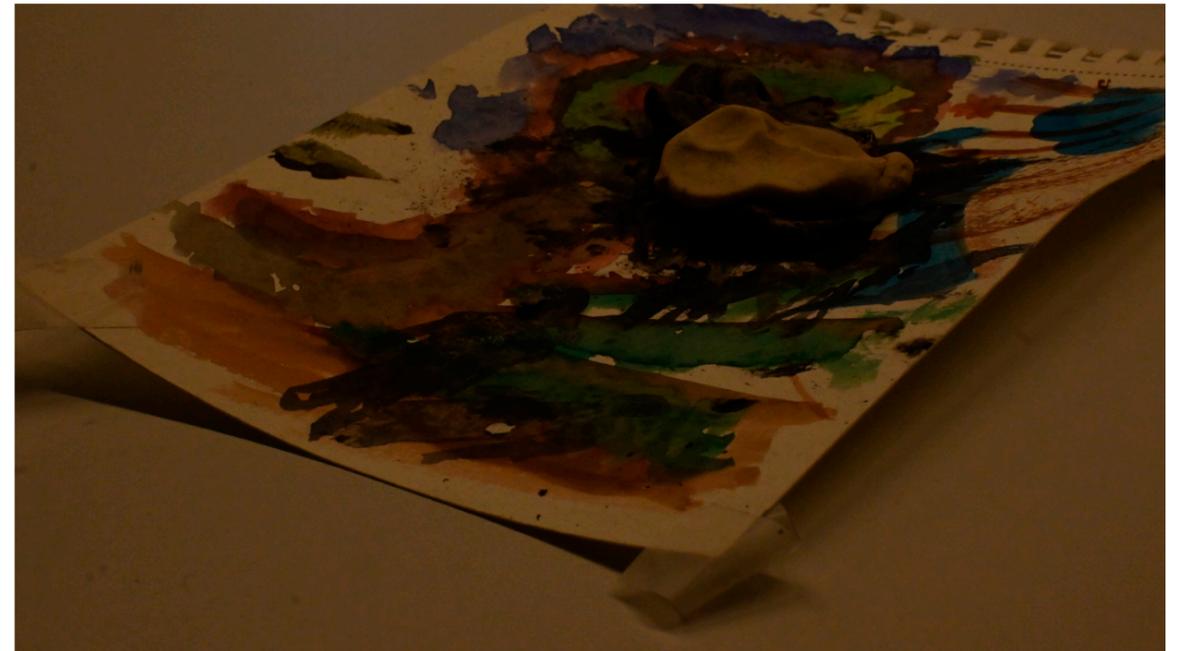

Danse Macabre

Ahmet Atakan Keskin

We are all born as a blank canvas, as pure and clean as white. We are kneaded by the hands of time, cut and shaped. Certain factors wound us and distort our form. This is not a problem; we can reshape ourselves and recover, perhaps better and stronger than before. The problem begins when our chemistry is disrupted. The color of our soul changes, and we undergo an irreversible contamination. As a result, impurities transmitted from different factors lead to a corruption from which there is no return.

Bir çizim kağıdı defterinin üzerinde, görsel anlatım, bu işin arkaplanıdır. Video ve arkada çalan beste bir performansı temsil eder. On a drawing paper notebook, visual expression forms the background of this work. The video and the composition playing in the background represent a performance.

Beni Anlatan Bir Şey: Ben

Alım Yıldırım

Bulunmuş nesnelere heykel
bükülmüş-kaynaklanmış alüminyum, metal mapa, hasır ip,
mermer, fotoblok ve toplu iğne

2025

Daha önce alüminyum bir şantiye atığını bükerek ismimi yazmıştım. Onu aldım ve bu sefer dik çevirdim. Üzerine çok düşünmeden bulduğum çeşitli nesnelere astım.

Astığım her şey sert malzemelerdi ve bükülmüş bir şerit omurga hepsini taşıyordu. Ben de çoğu konuda sabit fikirli olabiliyorum ve daha esnek olmayı hedefliyordum.

Ayağında dairesel bir mermer parçası var ve oraya dokununca heykel sallanıyor, metallerin birbirine vurması ile ses çıkarıyordu. Ben de harekete geçmek için bir itki bekliyordum ama aslında konuşmayı çok seviyordum.

Her yer değişikliğinde bu parçalar yeniden bir araya getirilebilir ve her an yeni bir şey daha asılabilir bu heykelle. Eklenen veya çıkarılan parçalarla yeni yeni benler oluşabilirdi. Hepsinden arındırıldığında dahi "Alım" yazısı yine beni temsil edebilirdi.

Something That Describes Me: Me

Alım Yıldırım

Sculpture with found objects
Bent and welded aluminum, metal shackle, jute twine,
marble, photo board, and push pins

2025

Last year, I took an aluminum strip I had made by bending construction-site waste, and this time I positioned it vertically. Without thinking too much, I hung objects I found on it.

Everything I hung was made of rigid materials, and a bent strip acted as a spine carrying them all. I, too, can be quite fixed in my thinking, and I was aiming to become more flexible.

At its base there is a piece of marble; when touched, the sculpture sways, and as the metals strike one another, they produce sound. I thought I was waiting for an external impulse to move, yet in fact I have always loved to speak.

Each time, these elements can be reassembled, and at any moment something new can be added to the sculpture. With parts added or removed, new versions of myself can emerge. Even when stripped of everything, the word "Alım" would still be enough to represent me.

Labirentten Kareler

Alperen Kurumaz

Küplerle oynamalar, çizgiden iki boyutlu nesnelere, nesnelere üç boyutlu eklenmelere. Eski kağıdı, dolma kalem ve maket parçaları

2025

Üç Boyutlu Maket ve Çizgisel Labirentler bir arada 2025
Three-Dimensional Models and Linear Labyrinths Together, 2025

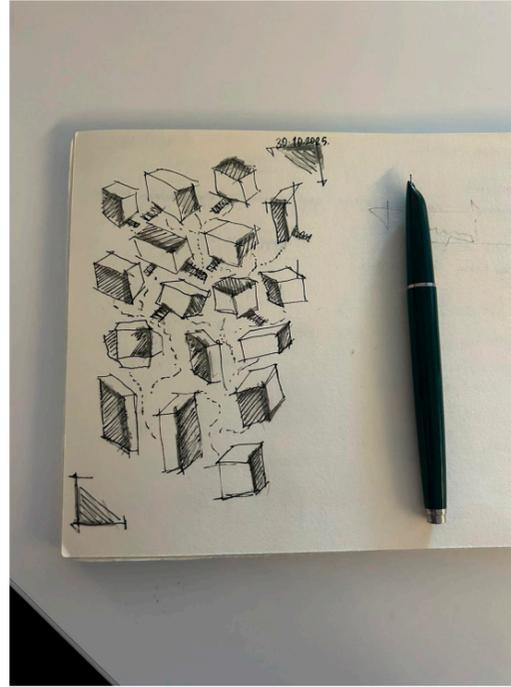
Bu çalışmadaki amacım, çocukluğumdan beri içimde yer eden labirent çizimlerini ve onların etrafında şekillenen dünyayı üç boyutlu bir biçime dönüştürme arzusuymdu. Maket yapmak, çizgilerle oynamak, biçimleri bir araya getirmenin heyecanı... Tüm bunları tek bir bütün olarak ele alıp, çizginin ritmini mekâna dönüştürmek istedim. Belki de kendi zihnimin labirentini somutlaştırdım.

Squares from the Labyrinth

Alperen Kurumaz

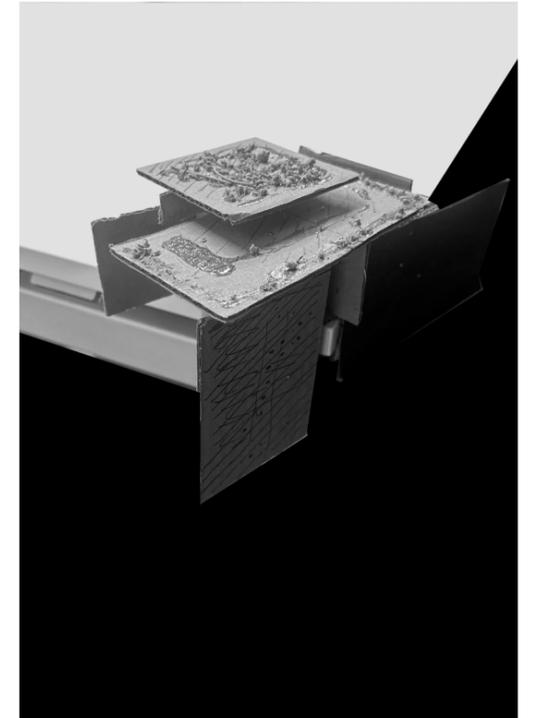
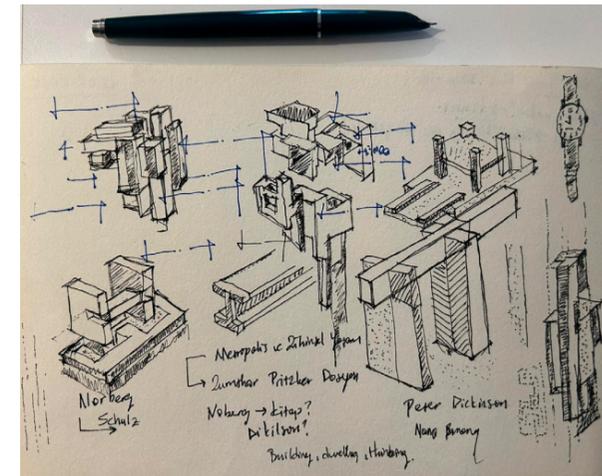
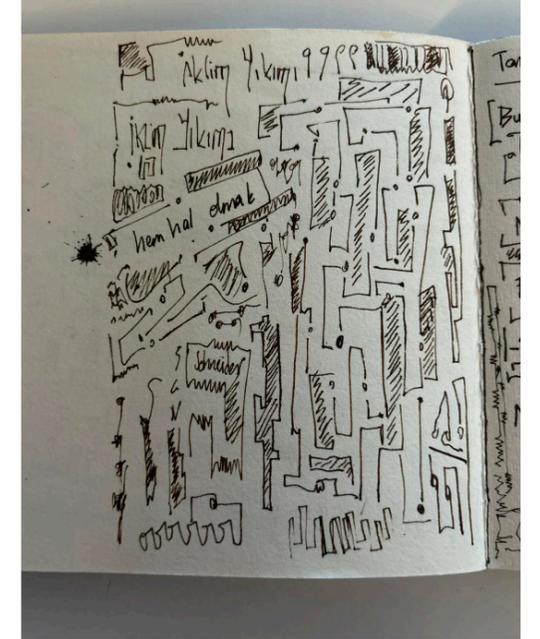
Playing with Cubes: From Lines to Two-Dimensional Forms, from Objects to Three-Dimensional Additions. Sketch paper, a fountain pen, and model pieces

2025

Küplere dair eskiz 2025
Sketch about cubes 2025

The aim of this work was to transform the labyrinths I have been drawing since childhood, and the forms shaped around them, into a three-dimensional expression. Building models, playing with lines, and assembling forms have always carried an excitement for me — an urge to treat them as a single, unified composition where the rhythm of the line becomes space itself. Perhaps giving physical shape to the labyrinth of my own mind.

Eskizler ve Maket Çalışmaları, 2025
Sketches and Model Works, 2025

Bir Kızın Portresi

Artiona Dushi

"Çizgiler kaderi, renkler anıları, topuz ise hayallere olan sadakati temsil eder."

Sağdaki portre, sadece bir balerin adayı değil; varoluşunu yerçekimine, toplumsal normlara ve kaderin görünmez prangalarına karşı bir başkaldırı üzerine inşa eden bir savaşçıdır. O sert ve doğrusal çizgiler, dış dünyanın bireye dayattığı sınırları, kuralları ve aşılması gereken engelleri simgeler. Ancak bu sert sınırların içinde, yüzün merkezini kaplayan o yoğun, kaotik ve karmaşık karalamalar, genç ruhun susturamadığı içsel çılgılığın görsel bir dışavurumdur. Bu karalamalar, şekillenmeye çalışan güçlü bir kimliğin doğum sancılarıdır.

Hafızanın Mühürleri

Figürün etrafına bir patlama hissiyle yayılan o kırmızı lekeler, rastgele seçilmiş birer estetik unsur değil, ruhun derinliklerine kazınmış hafıza mühürleridir. Bu kırmızılıkta, çocukluğun o en güvenli limanlarında babasıyla paylaştığı bir kadeh şarabın sıcaklığı, ilk büyüme sancılarının yakıcılığı ve damarlarında akan o dizginlenemez yaşam tutkusu gizlidir. Kırmızı, burada hem bir sığınak hem de bir yangındır.

Sadakatin Simgesi: Topuz

Tüm bu duygusal fırtınanın ve çizgisel kaosun ortasında, portreyi dengeleyen yegâne unsur sınıksız toplanmış o topuzdur. Bu saç biçimi, hayallerine odaklanmak için dünyayı dışarıda bırakan bir genç kızın sarsılmaz azmidir. O topuz, dağılmaya hazır bir zihni bir arada tutan, hayallere olan sadakati temsil eden kutsal bir düğümdür. Bu portre, henüz rüzgâra yön vermeyi öğrenmemiş ancak rüzgârın en sert estiği yöne doğru yüzünü dönme cesaretini gösteren bir "oluş" aşamasıdır.

Portrait of a Girl

Artiona Dushi

"Lines represent her destiny; colors, memories; and the bun, a steadfast loyalty to dreams."

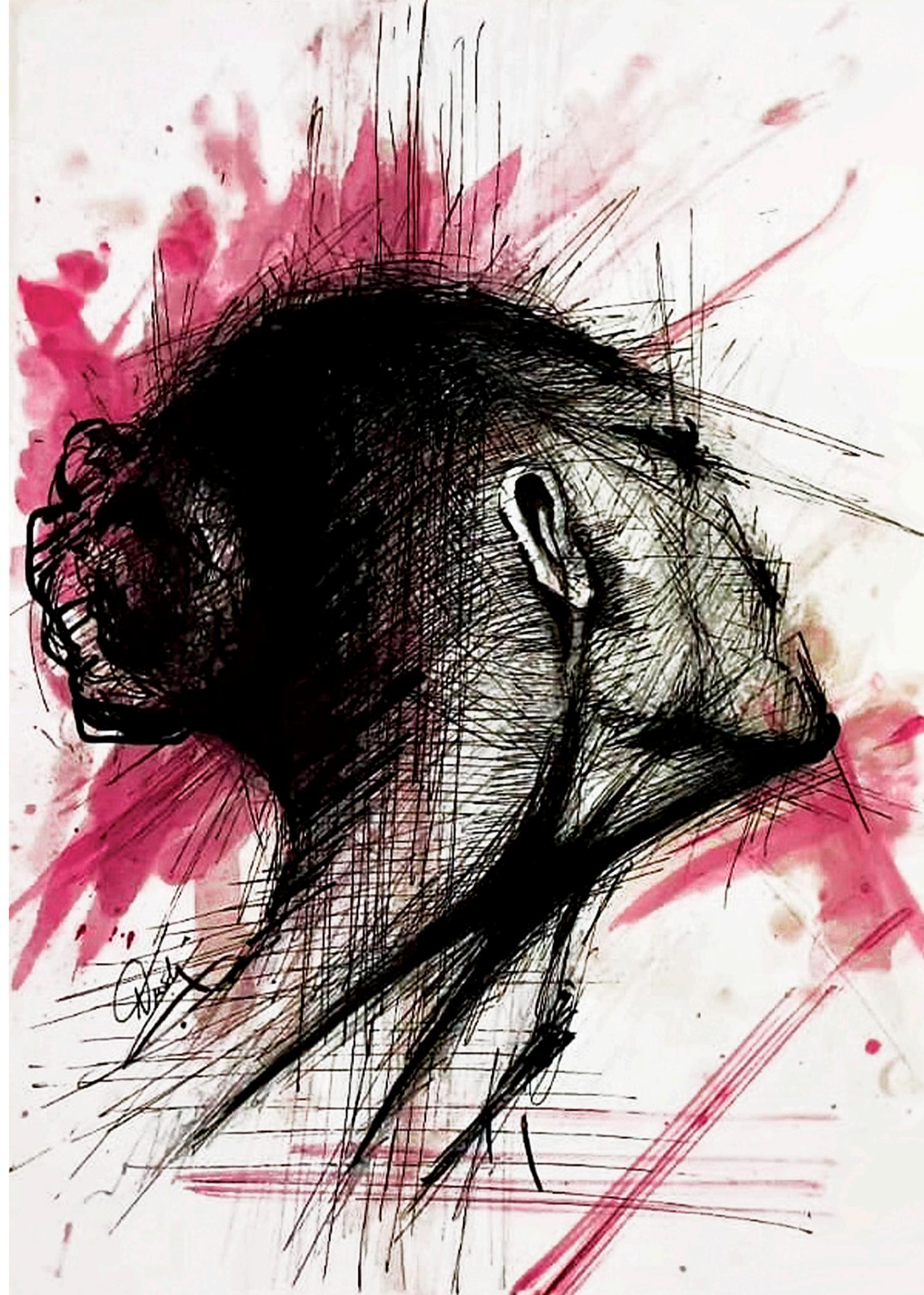
The portrait on the right is not merely an aspiring ballerina; she is a warrior who constructs her very existence upon a rebellion against gravity, societal norms, and the invisible shackles of fate. Those harsh, linear strokes symbolize the boundaries, rules, and obstacles imposed upon the individual by the outside world. Yet, within these rigid borders, the dense, chaotic, and complex scribbles enveloping the center of the face are the manifestation of an internal cry that the youthful soul cannot silence.

Seals of Memory

The crimson stains radiating around the figure like an explosion are not random aesthetic elements but seals of memory etched into the depths of the soul. Hidden within this redness is the warmth of a glass of wine shared with her father in the safest harbors of childhood, the searing sting of the first growing pains, and the irrepressible passion for life flowing through her veins. Here, red is both a sanctuary and a wildfire.

Symbol of Loyalty: The Bun

In the eye of this emotional storm and linear chaos, the sole element balancing the portrait is that tightly gathered bun. This hairstyle embodies the unshakable perseverance of a young girl who shuts out the world to focus on her dreams. That bun is a sacred knot representing loyalty to one's aspirations. This portrait of "becoming", shows how one who hasn't yet learned to command the wind, still possesses the courage to turn her face toward the direction where it blows the fiercest.

Bir Hanımefendinin Portresi

Artiona Dushi

"Dünün savrulan ruhu, bugünün rüzgârla dans eden asaletine dönüştü."

Soldaki portrede gençliğin o hırçın fırtınalarının yerini bilinçli bir dinginliğe bıraktığını görürüz. Artık karşımızda, hayatın rüzgârlarıyla kavga etmek yerine onlarla el sıkışmış, kendi içsel krallığını kurmuş bir kadın vardır. Bu, sadece bir büyüme hikayesi değil; kaosun içinden süzülerek gelen bir zarafetin portresidir.

Tecrübenin Altın İzleri

Gençliğin o keskin, hırçın çizgileri burada birer karakter nişanesine dönüşmüştür. Bakışlarındaki o hafifkapalı, içedönükamakararlı ifade, dışdünyanın gürültüsünü çoktan susturduğunun kanıtıdır. Onun dünyasında hatalar artık gizlenmesi gereken birer kusur veya taşınması gereken birer yük değil; ruhun üzerine eklenmiş altın varaklar gibidir.

İçsel Huzur

Figürün etrafını saran o asil mavi gölgeler, ruhuna yerleşen bilgeliğin ve huzurun serinliğini temsil eder. Kırmızının yakıcı tutkusu, yerini mavinin derinliğine ve sabrına bırakmıştır. Kalbi sevgi, sabır ve cesaretle dolu olan bu ruh, attığı her adımın gururunu sessizce taşır. Bu mavi, artık sadece bir renk değil; dingin bir denizin kıyıya vuran şefkati gibidir.

Ebedi Köprü: Topuz

Tüm bu değişim içinde değişmeyen tek şey, sınıksız toplanmış o topuzdur. Genç bir kızken hayallerine odaklanmak için saçlarını toplayan o çocuksu azim, bugün bir kadının sarsılmaz iradesine ve yaşam amacına olan adanmışlığına dönüşmüştür. O topuz, hayallerine giden yolda verilen sözlerin, dökülen terlerin ve hiç bitmeyen sadakatin kutsal bir düğümüdür.

Portrait of a Lady

Artiona Dushi

"The drifting soul of yesterday has transformed into the grace of today, dancing with the wind."

In the portrait on the left, we see the fierce storms of youth yielding to a conscious serenity. Before us stands a woman who, rather than fighting the winds of life, has shaken hands with them and established her own inner kingdom. This is not merely a story of growth; it is the portrait of elegance emerging through chaos.

Golden Traces of Experience

The sharp, restless lines of youth have here been distilled into marks of character. The slightly closed, introspective yet resolute expression in her gaze is proof that she has long silenced the noise of the outside world. In her realm, mistakes are no longer flaws; they are like gold leaf applied to the soul, each crack making her more precious.

Inner Peace

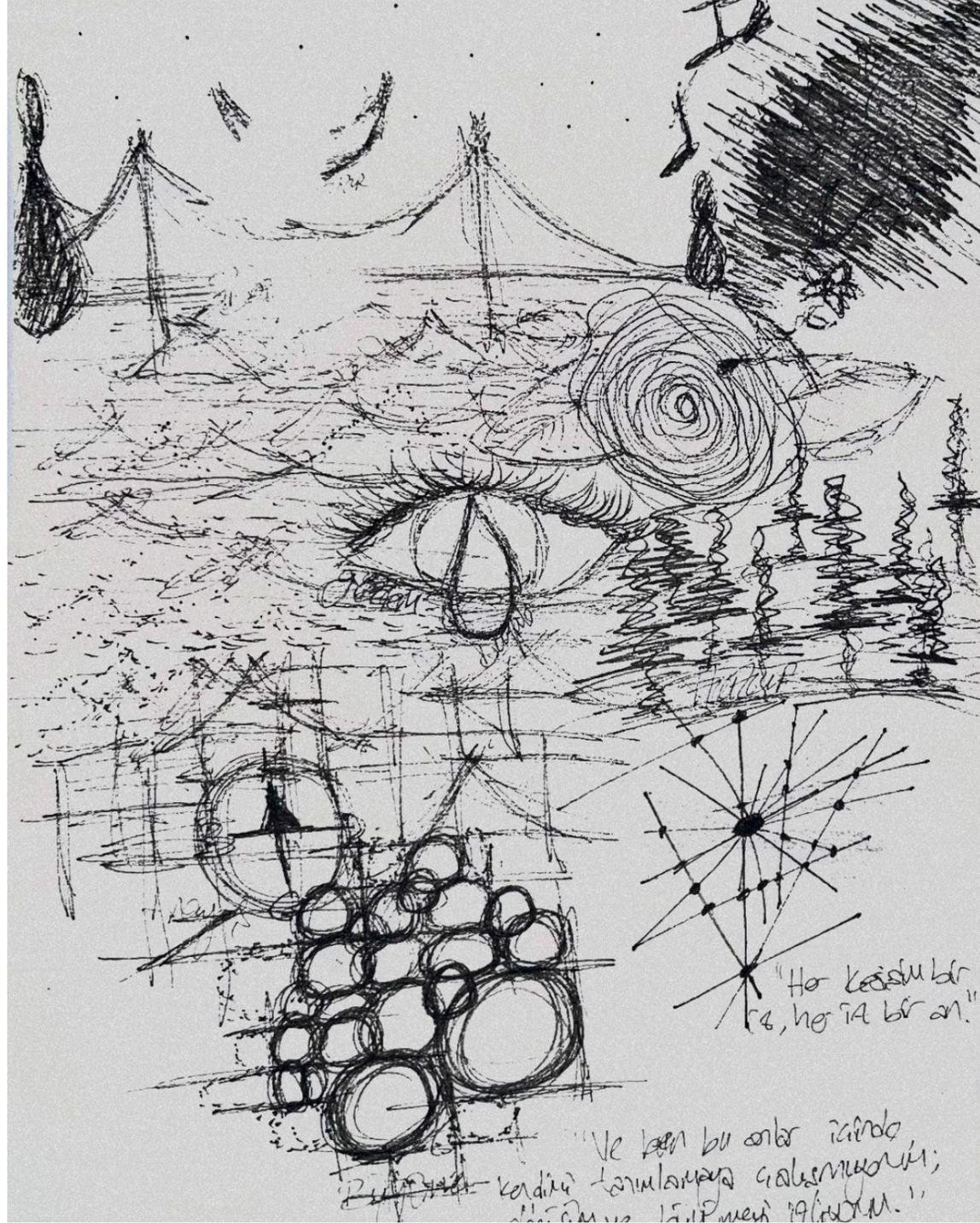
The light blue shadows enveloping the figure represent the coolness of wisdom and peace settled within her spirit. The searing passion of red has been replaced by the depth and patience of blue. This soul, filled with love, patience, and courage, silently carries the pride of every step she takes. This blue is no longer just a color; it is like the compassion of a calm sea washing over the shore.

The Eternal Bridge: The Bun

Amidst all this change, the only thing that remains constant is that tightly gathered bun. The childhood perseverance of tying her hair back to focus on her dreams has evolved into a woman's unshakable will and devotion to her life's purpose. That bun is a sacred knot of promises made, sweat shed, and an unending loyalty on the path to her dreams.

Beni Ben Yapan

Başak Çimen

148 x 210, Kağıt üzerine mürekkep, Eskiz

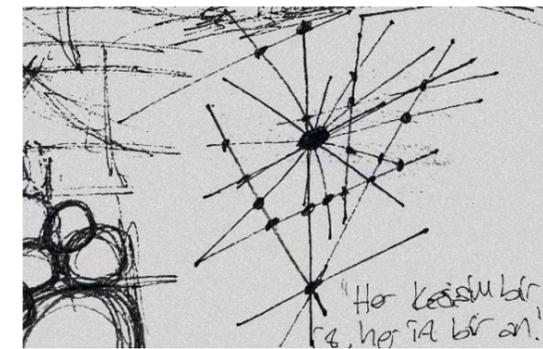
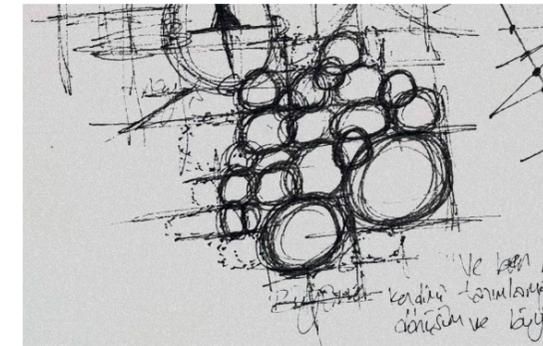
What Makes Me, Me

Başak Çimen

Bu eskiz, sanatçının yaşamındaki farklı katmanlar arasında kurulan ilişkileri görünür kılan çok katmanlı bir anlatı sunar. Çizgiler ve semboller aracılığıyla iç dünya, deneyimler ve üretim biçimleri arasındaki bağlar mekânsal bir kompozisyon içinde ele alınır.

Sol üst köşede yer alan köprü figürü, sanatçının hayatındaki iki önemli figür arasında kurulan bağı; geçmiş ile bugün arasındaki sürekliliği temsil eder. Ay ve dalga formları içsel huzuru, denge arayışını ve zamanla değişen ruh hâllerini simgeler. Ses dalgaları ve notalar, işitsel üretimi ve müziğin dönüştürücü etkisini; göz figürü ise çevreye yöne-lik gözlemci yaklaşımı ifade eder. İçinden akan damla figürü sezgisel yaklaşımı temsil ederken, göz ile birleşimi duygular ve duyular arasındaki dengeyi ifade eder. Geometrik biçimler dönüşüm ve gelişime açıklığı, kesişen çizgiler yaşamın farklı yönlerini ve karar anlarını görünür kılar. Bitkisel formlar ise doğayla kurulan sezgisel ilişki ve bağı simgeler.

Bu eskiz, kimliği tek bir merkezden değil; zaman içinde dönüşen ve birbiriyle temas eden katmanlar bütünü olarak ele alır.

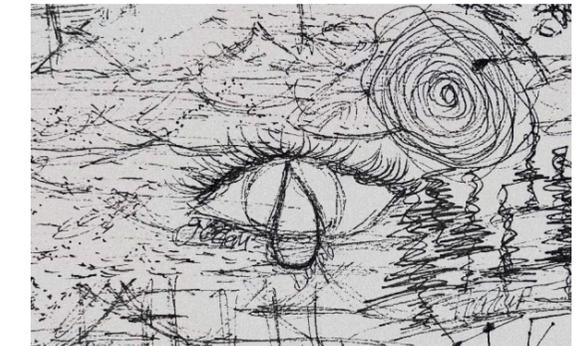

148 x 210, Ink On Paper, Sketch

This sketch presents a multilayered narrative that reveals the relationships between different layers of the artist's life. Through lines and symbols, the connections between the inner world, lived experiences, and modes of production are explored within a spatial composition.

The bridge figure in the upper left corner represents the bond between two significant figures in the artist's life, symbolizing continuity between past and present. The moon and wave forms evoke inner peace, balance, and emotional states that shift over time. Sound waves and musical notes express auditory production and the transformative power of music, while the eye represents an observant approach to the surrounding world. The droplet flowing from within symbolizes intuition, and its connection with the eye reflects the balance between emotion and perception. Geometric forms suggest openness to transformation and growth, while intersecting lines reveal life's different directions and moments of decision. Botanical forms symbolize the intuitive bond established with nature.

Overall, the sketch approaches identity not as a single center, but as a layered whole constantly transforming through the interaction of its parts.

Değişim

Bilgesu Tuncer

"Değişim" bir kütleyi sararak başlar: pembe, naif, neredeyse nefes alan bir kabuk. Bu kabuk bir koruma biçimi olduğu kadar bir sahne perdesidir; benliği yumuşatarak dışarıya "uygun" bir silüet üretmiştir.

Sarılan malzemenin çiçek ambalajlarından gelmesi rastlantı değildir: sevgiyle verilen şey, aynı anda kimliği biçimleyen bir çerçeveye dönüşür.

Change

Bilgesu Tuncer

"Change" begins by wrapping a mass: a pink, delicate shell that almost seems to breathe. This shell is as much a form of protection as it is a stage curtain; it has softened the self into an "acceptable" silhouette for the outside world.

That the wrapping material comes from flower packaging is no coincidence: what is given with love simultaneously turns into a frame that shapes identity.

Kütleye tutturulan parçalar birer dipnot gibi çalışır. Çizimler; kendini ifadenin, ilginin ve üretme ihtiyacının, başkalarının bakışından sıyrıldığında daha sahici bir dile kavuşmasını işaret eder. Oje ve kolye, feminenliğin tek bir tanıma sığmayan hâllerini; eksik hissetme ile sahiplenme arasında gidip gelen bir gerilimi taşır. Oyun objesi "çakmak" ise hayatı "ciddiyetin tekeli"nden geri alır: kimliğe, oyunbazlık ve hafiflik hakkı tanır.

Eser, "ben"i sabit bir öz olarak değil; sarılan, açılan, asılan, yeniden kurulan katmanlar toplamı olarak önerir.

The elements attached to the mass function like footnotes. The drawings point to how self-expression, interest, and the urge to create find a more authentic language once they slip free from other people's gaze. The nail polish and neck-lace carry forms of femininity that refuse to fit a single definition, holding a tension that moves between feeling insufficient and claiming ownership. The game object—a lighter—takes life back from the "monopoly of seriousness," granting identity the right to playfulness and lightness.

The work proposes the "self" not as a fixed essence, but as a sum of layers—wrapped, revealed, hung, and rebuilt.

Kendimi anlatmak, anlamak (?)

Dila Ağüzüm

Kanvas üzeri karışık teknik
akrilik boya, tel örgü, karton, fotoğraf, misina

2025

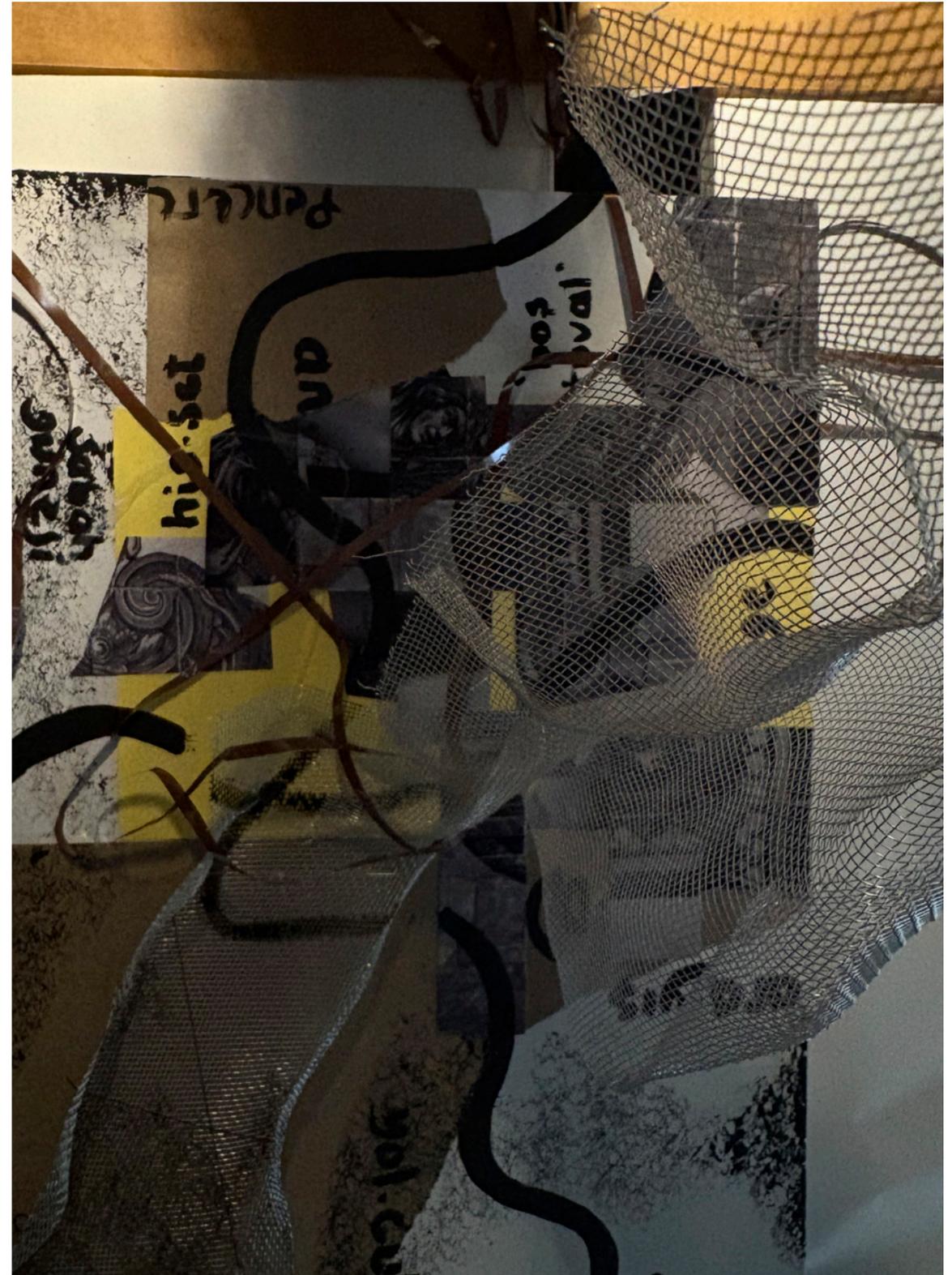
Kendimi en özgür şekilde ifade edebileceğimi düşündüğüm malzemeleri aldım, önüme koydum ve süreci akışına bıraktım. "Ben kimim?" sorusu bu sürecin içindeydi; zor, değişken ve net bir cevabı olmayan bir soruydu. Kanvasımı aldım, üzerinde oynadım. Zihnimde dönen kelimeleri önüme döktüm. Bu çalışma, akışta olma hâlini; dalgalar halinde ilerleyen, sonu belli olmayan bir süreci anlatıyor. Ucunun tabloya bağlanması, var olan beni içine alarak yoluna devam ettiğimi; dalgalar halinde yükselmesi ise bu sürecin hâlâ sürdüğünü gösteriyor.

To express, to understand myself (?)

Dila Ağüzüm

Mixed media on canvas
Acrylic paint, wire mesh, cardboard, photograph, fishing line

2025

I chose materials that I felt would allow me to express myself most freely, placed them before me, and allowed the process to unfold naturally. The question "Who am I?" was inherent to this process—challenging, shifting, and without a fixed answer. I took the canvas and worked with it intuitively. I poured the words circulating in my mind onto its surface. This work reflects a state of flow: a process that progresses in waves, without a predetermined end. The thread's connection to the canvas signifies that I move forward by embracing the self that already exists, while its wave-like rise indicates that this process is still ongoing.

Bu kelimeler - çünkü bu aralar yolculuğuma eşlik ediyorlar.

Fotoğrafım parçalara ayrılmış - çünkü farklı yönlerimi bir arada taşıyorum.

Siyah beyaz - çünkü dışarıdan anlaşılmasa da bazen bu süreç oldukça yorucu olabiliyor.

Sarı - çünkü bazen de tarifsiz bir coşku hissettiriyor.

Sarı "renk" - çünkü bana sabah güneşini anımsatıyor.

Sabah güneşi - çünkü o dinginlikte kendimi en yaratıcı hâlimde hissediyorum.

Çizgilerim ve yollarım - çünkü daha yolun başındayım ve dalgalar hâlinde ilerliyorum.

Bulanık yollar ve keşiflerim - çünkü bugüne kadar hayatıma dokunan her an ve herkes bir noktada beni var ediyor.

Dalgalanmaların sonu olmayan ilerleyişi - çünkü bugüne kadarki birikimlerimle hep arayışıma devam edeceğim

Ve belki de, belirsizlikler iyidir?

These words - because lately, they've been accompanying me on my journey.

My photo is fragmented - because I carry different sides of myself all at once.

Black and white - because even if it doesn't show on the outside, this process can be quite exhausting at times.

Yellow - because sometimes it brings an indescribable sense of joy.

The color yellow - because it reminds me of the morning sun.

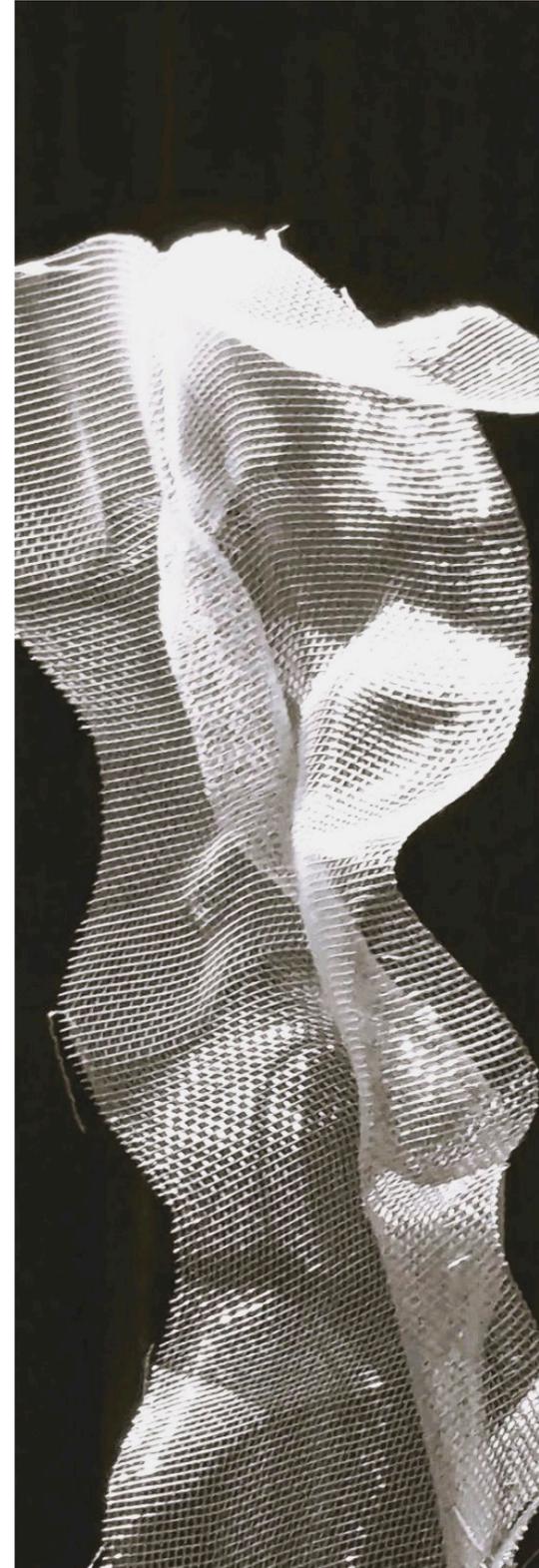
The morning sun - because in that calmness, I feel at my most creative.

My lines and my paths - because I'm still at the beginning of the road, moving forward in waves.

My blurred roads and intersections - because every moment and every person that has touched my life so far has shaped who I am.

The endless flow of these waves - because with everything I've gathered along the way, I'll keep searching.

And maybe, uncertainties are a good thing?

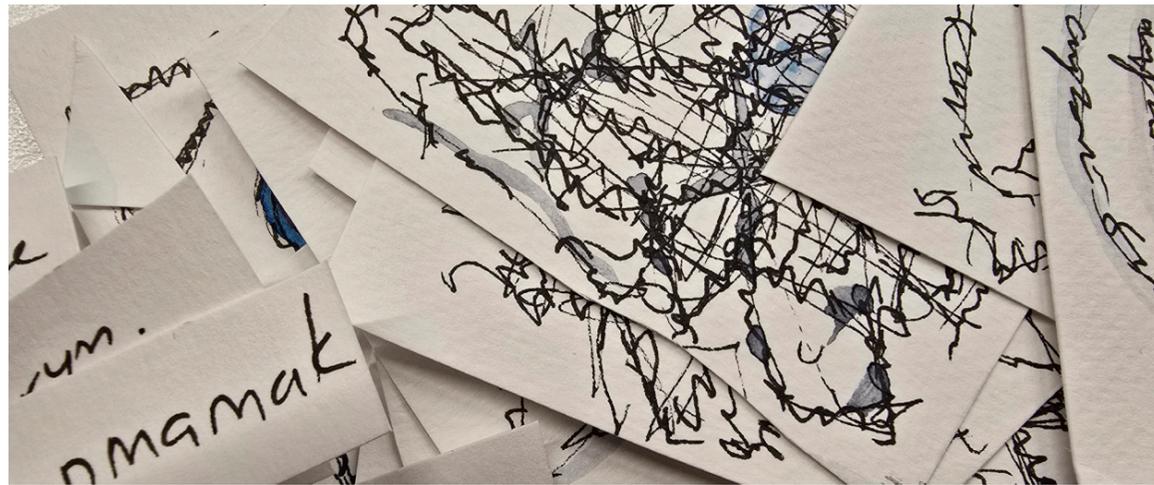

Rüzgâr

Elif Aysu Solak

Karışık Teknik (Şiir, Zımbalanmış Kağıtlar, Şeffaf Eskiz Kağıdı Üzerine Elle Çizim), 2025

"Rüzgâr" sabit bir kimliğin tanıtımı yerine nefes alan bir benliğin akışını sunan görsel bir şiirdir. Bireyin hem kendinin hem de toplumsal kabullerin çizdiği sınırların içindeki boğulma anını ve ardından gelen özgürleşme eylemini yansıtır. "Rüzgâra dönüşme" arzusunu anlatan şiirin "rüzgâr gibi savrulan" cümleleri şeffaf eskiz kâğıdı üzerine zımbalanarak katmanlı bir şekilde bir araya gelmiştir. Bu katmanlama ve şeffaflık, kişisel sınırların geçirgenliğini ve öz ifadenin kırılmasını vurgular. Çizimlerin merkezinde mavi ve morun tonlarında beliren küre nefesin, yaşam enerjisinin ve özgün benliğin simgesidir. Mavi bir anlamda derin bir huzuru simgelerken okyanusun derinliklerindeki nefes darlığını ve kayboluşunu da eşanlamlar. Kürenin etrafına bireyin kendine çizdiği "sınır" çizimleri örülür. Bu çizimler çoğaldıkça küre küçülür, belirsizleşir ve yok oluşun eşliğine gelir. İşte bu nefessiz kalma anında bir kırılma yaşanır. Küre, pasif bir kurban olmaktan çıkar, sınırların gücünü kendi formuna dönüştürerek yeniden şekillenir. Daha büyük ve daha belirgin bir küreye dönüşerek kendi varoluşunu ilan eder.

Wind

Elif Aysu Solak

Mixed Media (Poem Texts, Stapled Papers, Freehand Drawing on Tracing Paper), 2025

"Wind" is a visual poem that presents the flow of a breathing self rather than the introduction of a fixed identity. It reflects the moment of suffocation within the boundaries drawn both by the individual and by social conventions, and the act of liberation that follows. The poem, which expresses the desire to "become wind," gathers its "wind-scattered" sentences in layered form by stapling them onto transparent sketch paper. This layering and transparency emphasize the permeability of personal boundaries and the fragility of self-expression. At the center of the drawings appears a sphere in shades of blue and purple, symbolizing breath, vital energy, and the authentic self. While blue signifies a profound calm, it also evokes breathlessness and loss in the depths of the ocean. Around the sphere are woven the "boundary" lines that the individual draws for herself. As these lines multiply, the sphere shrinks, becomes indistinct, and approaches the brink of disappearance. It is precisely at this breathless moment that a rupture occurs. The sphere ceases to be a passive victim and reshapes itself by transforming the power of the boundaries into its own form. By becoming a larger and more distinct sphere, it declares its own existence.

Bir rüzgâra dönüşmeyi
En büyük arzumu düşünüyorum
Rüzgâra dönüşüp her şeye karışmayı.
Aynı anda hem her şey hem de hiçbir şey olabilmeyi.
belki önce bir bulut,
sonra bir yağmur olup toprağa inmeyi; köklere ulaşmayı,
ardından ağacın damarlarında gezmeyi.
ya da sadece
e s m e y i
dallardan dallara savrulmayı,
sonra birinin yanaklarını okşamayı, bir uçurtmayı gökyüzüne taşımayı
belki de hırçın bir girdap olup yakıp yıkmayı.
Rüzgâr şarkısı düşüyor aklıma:
"Penceremin perdesini havalandıran rüzgâr,
gir içeri usul usul, beni bu dertten kurtar..." Bana sesleniyor gibi
"Yabancısin buralara, nerelerden geliyorsun?
Otur, dinlen başucumda belli ki çok yorulmuşsun."
Belki de rüzgâra seslenen bendim.
"Bana esmeyi anlat, bana sevmeyi anlat.
Anlat ki çözülsün dilim,
Rüzgârlığı anlat bana, senin gibi esmeliyim."
"Ben rüzgârım" demeliyim.
Bir an sustum.
ve kendi sesimi dinledim
o an
içimde bir çağrı var gibiydi:
"Sen şarkı söyle, ben yürürüm senin şarkınla.
Sen bağır, acını ben duyacağım."
gizlendiğini düşünürdüm
bu hem yaşayan hem dinleyen benliğimin
ta ki fark edildiğimi hissedene kadar
Görülmek... gerçekten görülmek, güzel bir histi.
ama tutunabildim mi bir yere?
Göçebe gibi yaşıyorum.
hiçbir yere kök salmıyor, kendimi hep başka rüzgârların yönüne bırakıyorum.
Ya da hayallere dalıyorum.
Rüzgâr olmayı dilerken
bunu çoktan gerçekleştirmiş olabilir miyim?
Belki de rüzgâr olmanın cesareti de bende gördükleri de budur kim bilir:
her şeye dokunup hiçbir şeye tutunmamak

to become the wind.
I dream of my greatest desire
To turn into the wind and mingle with everything.
to be, at once, both everything and nothing.
Perhaps first a cloud,
then rain falling into the earth, reaching the roots,
then wandering through the veins of a tree.
or simply
t o b l o w .
to be scattered from branch to branch,
then to brush someone's cheek, to carry a kite into the sky
or perhaps to become a fierce vortex, burning and breaking.
'The wind' song comes to my mind:
"The wind that lifts my curtain,
come in gently, free me from this sorrow..." as if it were calling me:
"Are you a stranger here, where do you come from?
Sit, rest beside me, you seem so tired."
Perhaps that was I who was calling the wind.
"Teach me how to blow, teach me how to love.
so my tongue may loosen,
so I may say: 'I am the wind.'
Teach me how to be the wind, so I may blow like you." For a moment, I feel silent.
And I listened to my own voice
as if there were a call within me :
"You sing, and I will walk with your song.
You cry out, and I will feel your pain."
I thought the self that both lives and listens
was hidden until I felt that I was noticed
To be seen... to be truly seen, was a beautiful feeling.
But did I manage to hold on anywhere?
I live like a nomad.
I take root anywhere, always leaving myself to the direction of other winds.
or drifting into dreams
While wishing to become the wind,
could I have already done so?
Perhaps this is the courage of being the wind and what they saw in me, who knows:
to touch everything and cling to nothing.

Yolculuk

Elvin Tavşancıl

Dijital tasarım ve baskı, 2025

Yolculuk, kişisel bir keşif sürecini yansıtan bir oyun kartları serisidir. Her kart, hayatımdaki belirli bir dönüm noktasını, düşünceyi veya duyguyu simgeliyor. Kartlar, masada dağınık bir şekilde sergilenerek, hem görsel hem de dokunsal bir keşif deneyimi sunuyor. El yapımı olarak üretilip PVC kaplama ile tamamlanan kartlar, bireysel hafızayı ve içsel yolculuğun izlerini somutlaştırıyor. Bu sunum, izleyicinin kartları kendi perspektifiyle keşfetmesine ve ilişki kurmasına olanak tanıyor.

Journey

Elvin Tavşancıl

Digital design and print, 2025

Journey is a series of playing cards that reflect a process of personal exploration. Each card symbolizes a specific turning point, thought, or emotion in my life. Arranged in a scattered manner on the table, the cards invite the viewer into both a visual and tactile experience of discovery. Hand-produced and finished with PVC coating, the cards materialize traces of personal memory and inner journey. This presentation allows the viewer to explore and establish their own connection with the work from an individual perspective.

Tomurcuklanma

Fatıma Sude Yıldırım

Heykel, 25x20x7

2025

Üç boğumlu yeşil cam bir vazodan yükselen şeffaf çiçek, "ben kimim" sorusuna verilmiş sembolik bir yanıt arayışıyla ortaya çıkmıştır. Seçilen malzemeler; yeşil boğumlu bir vazo, bir şantiyede söküldükten sonra çöpe atılmak üzere olan siyah&beyaz mozaik taşlar ve şeffaf eskiz kağıdının katlanmasıyla elde edilen bir çiçektir. Bu materyallerle kurgulanmış olan eserde vazo, sınırlı ve kırılabilir bir dünyayı temsil etmekte; üzerindeki her boğum, farkındalık anlarını ve özgürleşme isteğini ifade etmektedir. Tepede açan çiçek, bu boğumlardan kurtularak bir çeşit özgürlüğe kavuşmayı ve sınırların ötesine geçişi canlandırmaktadır. Çiçeğin her bir yaprağı; keşfedilen duyguları, kurulan ilişkileri ve kimlik arayışını soyut çizgilerle betimlemektedir. Şeffaf cam ve kâğıt, her durumda içten ve geçirgen olma halini vurgulamakta; vazodaki beyaz ve siyah mozaik parçaları ise biriktirilen deneyimlerin izlerini taşımaktadır.

Bloom of Awareness

Fatıma Sude Yıldırım

Sculpture, 25x20x7

2025

The transparent flower rising from a three segmented green glass vase emerges as a symbolic search for an answer to the question, "Who am I?" The materials chosen for this work include a green layered vase; black&white mosaic stones that were collected from a construction site; and a flower formed by folding a transparent sketch paper. Within this material composition, the vase represents a limited and fragile world; each segment signifies moments of awareness and the desire for liberation. The flower blooming at the top embodies a form of freedom achieved by breaking away from these segments, symbolizing a transition beyond boundaries. Each petal of the flower depicts discovered emotions, formed relationships, and the ongoing search for identity through abstract lines. The use of transparent glass and paper emphasizes a state of openness and sincerity in all circumstances, while the black and white mosaic fragments within the vase carry the traces of accumulated experiences.

Eser kırılmadan hemen önce çekilen fotoğraf.
The photograph taken right before the artwork was crashed.

Eserin kırılmasının ardından çekilen bu fotoğraf, sınırları aşma eylemini temsil etmektedir.
This photograph taken after the artwork was crashed, represents an act of pushing boundaries.

Bağlar

Ferhan Hurşit Döner

*'Ben varım çünkü biz varız'
Ubuntu (Afrika atasözü)*

Bu eser, aslında kendimi anlatma çabamdan doğdu. Ama yaparken fark ettim ki, anlattığım sadece ben değilim, insanlıktı.

Bir ahşap havanı toprakla doldurdum. Bu basit kap, Afrika tarzında zürafa ve fil oymaları taşıyor (bilgelik ve gücün sembolleri). Afrika'yı seçmem tesadüf değil; çünkü insanlığın ilk nefesi o topraklarda alındı. Bizim hikâyemiz orada başladı, ve hâlâ o köklerden besleniyoruz. Kolektif hafızamız, oranın sessiz toprağında saklı.

Bu toprağa birkaç ince çubuk sapladım. Onları rastgele iplere bağladım. Ben o çubuklar değilim. Aralarındaki iplerim.

İnsan dediğimiz şey, belki de tam olarak budur: deneyimlerin, ilişkilerin, karşılaşmaların dokusu. Bizi bir arada tutan, birbirimize bağlayan o görünmez iplerdir. Her bağ bir anı, her düğüm bir deneyimdir.

Ve bu bağlar, tıpkı doğada olduğu gibi, birlikte var olma gücümüzü yaratır. İş birliği olmadan insanlık olmazdı.

Bu düşünceyi işlerken, doğayı insanın üstünde değil, içinde gördüm. Çünkü insan, doğanın efendisi değil, onun düşünen bir parçasıdır.

Ne tanrısal bir yaratık, ne de evrenin merkeziz. Sadece düşünebilen bir hayvanız ve belki de güzelliğimiz tam da buradadır.

Ties

Ferhan Hurşit Döner

*"I am because we are"
Ubuntu (African proverb)*

This work was born from an attempt to understand myself yet in the process, I found that what I was truly exploring was not just me, but humanity itself.

I filled a wooden mortar with soil. This humble vessel bears African carvings of a giraffe and an elephant (symbols of wisdom and strength). Africa was not a random choice; it is where humanity drew its first breath. Our story began on that land, and we still draw life from those ancient roots. Our collective memory lies buried in that quiet soil.

Into the earth, I placed a few slender sticks and bound them together with strings. And then I understood: I am not the sticks. I am the threads that connect them.

Perhaps this is what it means to be human: a living weave of experiences, relationships, and encounters.

The invisible ties that hold us together give us shape and strength. Each thread is a memory, each knot a shared moment. Together they form the essence of coexistence for without cooperation, humanity could never have endured.

As I worked, I began to see nature not as something above us, but within us. Human beings are not the rulers of nature, but its thinking extension.

We are neither divine nor central to the universe, only creatures capable of reflection. And perhaps our beauty lies precisely in that.

Arayış

Gamze Şehla

Bu çalışma, kendimi ifade etme ve keşfetme sürecimin bir yansımasıdır. Çizim aracılığıyla anlatmakta zorlandığım düşüncelerimi kalem yerine parmaklarımı kullanarak görünür kıldım. Boyaya dokunan parmaklarımın kâğıt üzerinde oluşturduğu rastlantısal izler, zamanla bir denize dönüştü; köşede beliren küçük kayık ise bu denizin içindeki içsel arayışımı temsil etti.

Çalışmada yer alan siyah lekeler, bana özgü parmak izlerimdir. Parmak izi, hem bireysel kimliğimi hem de bu arayışın kişisel doğasını simgeleyen bir imza niteliği taşır. Parmak izlerinin üzerinde yükselen binalar ise bu akışkan dünyanın içinde, hayallerimi şekillendiren ya da zaman zaman sınırlayan hedefleri temsil eder.

Bu eser, sürekli bir arayış hâlini; özgürlük, kimlik ve iç dünyamızda kurduğumuz yapılar arasındaki ilişki üzerinden görünür kılmayı amaçlar.

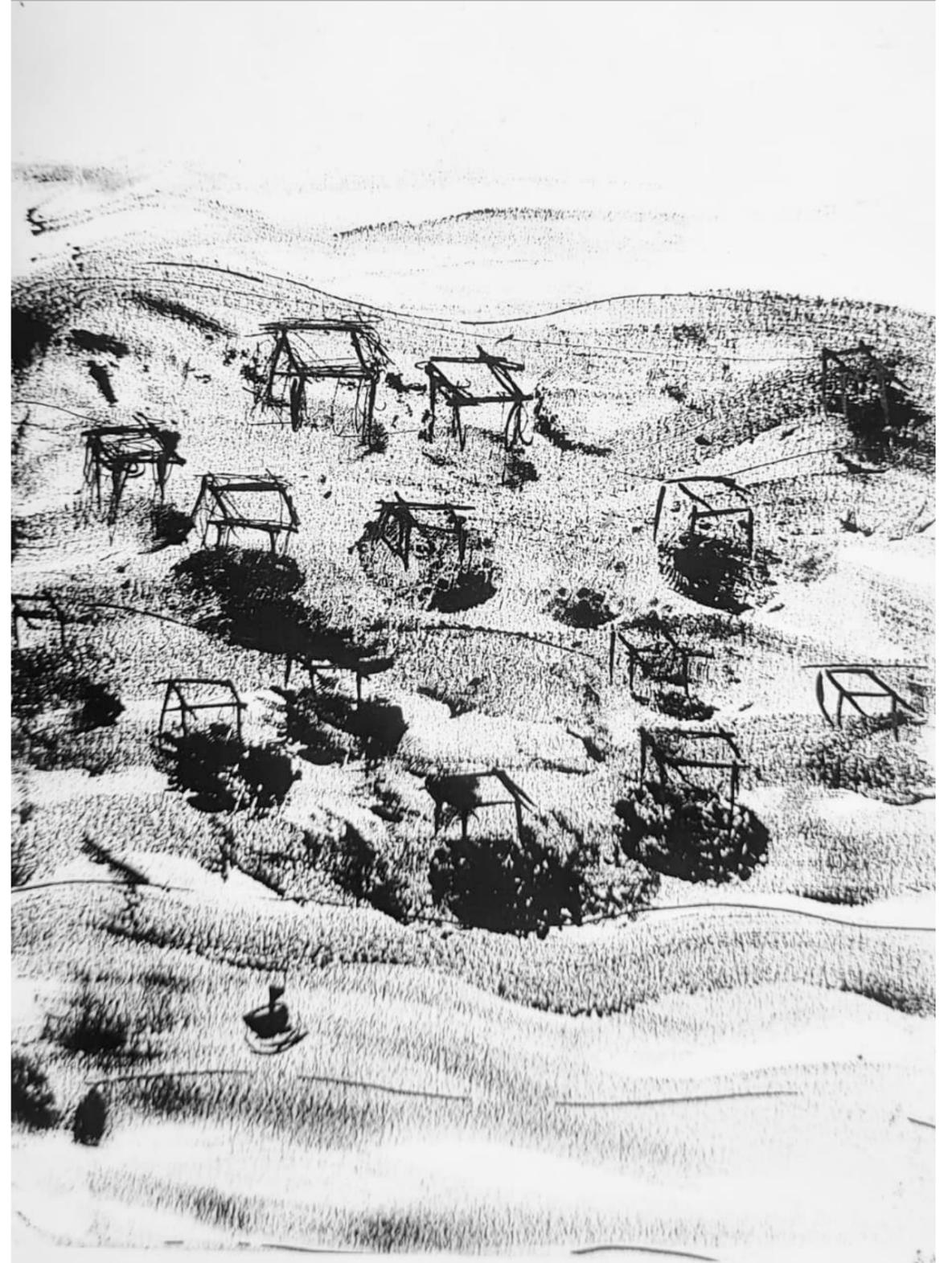
Search

Gamze Şehla

This work reflects my process of self-expression and self-discovery. Unable to fully articulate my thoughts through conventional drawing, I chose to use my fingers instead of a pen. The spontaneous marks created by my fingers touching the paint gradually formed a sea on the surface of the paper; the small boat appearing at its edge represents my inner journey within this vastness.

The black marks in the composition are my fingerprints. A fingerprint is unique to each individual, and here it functions as both a marker of identity and a personal signature, emphasizing the intimate nature of my search. The buildings rising from the fingerprints symbolize the goals that shape — and at times limit — my dreams within this fluid world.

This work aims to make visible a state of constant searching through the relationship between freedom, identity, and the structures we construct within our internal worlds.

Ayna

Irmak Döndüren

41 çizim, kâğıt üzerine yağlı pastel
Her biri: 21 x 29,7 cm (A4)
Kesintisiz iki saatlik ayna çizimi seansı sırasında üretilmiştir.

Mirror

Irmak Döndüren

41 drawings, oil pastel on paper
Each sheet: 21 x 29.7 cm (A4)
Produced during a continuous, two hours long mirror drawing session.

"Sen kimsin?" sorusuna cevap vermek benim için zordu. Çünkü bir sanatçı olarak yaptığım şeyler zaten bu soruların peşinden koşmak, bu sefer bunu beni tanımayan insanlara tek bir işle anlatmam gerekiyordu.

Renkli kalemler ve boyalar aldım. Masama bir ayna yerleştirdim ve iki saat boyunca durmadan kendimi çizdim. Sürrealistlerin "otomatizm" kavramındaki gibi, düşünmeden, bilinçaltından geleni kâğıda aktarmaya çalıştım. Hiçbir şey planlamadan, hiçbir şeye anlam yüklemeyen; sadece kendimi olduğu gibi çizdim.

"Who are you?" was a difficult question for me to answer. Because as an artist, what I do is already to pursue questions like this, but this time I had to convey it to people who don't know me through a single work.

I took colored pencils and paints. I placed a mirror on my desk and drew myself continuously for two hours. Like the Surrealists' concept of "automatism," I tried to transfer what came from my subconscious onto the paper without thinking. Without planning anything, without attaching meaning to anything, I simply drew myself as I was.

Süreç boyunca aynanın yerini değiştirdim; bazen ayakta, bazen oturarak, bazen de dans ederek çizdim. Bazı anlar neşeliydi, bazıları melankolikti. Ortaya çıkan şey kusursuz bir otoportre değil; iki saatlik bir trans hâlinin kaydıydı.

Throughout the process, I moved the mirror around; sometimes I drew standing up, sometimes sitting down, sometimes while dancing. Some moments felt joyful, others melanchol- What emerged wasn't a perfect self-portrait, but a record of a two-hour trance-like state.

Seansın ardından çizimleri stüdyodaki perdeye yerleştirdim. Zamanla kâğıtlar tek tek düşmeye başladı. Yeniden astım, yine düştü. Ağaçtan düşen yapraklar gibi. Her seferinde yer değiştirdiler. Bu yer değiştirme de işin bir parçası, sabit bir "ben" fikrinin olmaması ve geriye tek bir cevap değil; sürekli yer değiştiren parçaların olması soruyu canlı tutuyor.

After the session, I pinned the drawings to the studio wall. Over time, the papers began to fall one by one. I hung them back up; they fell again. Like leaves breaking away from a tree, they shifted position each time. This shifting became part of the work: the inability of a fixed idea of "self" to hold on, the fact that what I place doesn't stay where it is. Maybe what remains isn't an answer, but the question still staying alive.

Zamanla Aşılan Sınırlar

Merve Gül Çakır

Dijital Kolaj

2025

Bu proje, "Ben kimim?" sorusuna verdiğim kişisel bir cevaptır ve yeni insanlarla kurduğum ilişki dinamiklerini sanatsal bir dille ifade eder. Çalışma, yan yana sergilenen iki ana unsurdan oluşur:

İplerle Örülmüş Yüzey: Bu parça, yeni tanıştığım insanlara karşı kurduğum mesafeyi temsil eder. Farklı anılarımdan ve kimliğimden kesitler sunan bir dijital kolaj bu kısımda kırmızı iplerle örülü, girintili çıkıntılı bir yüzeyle kaplanmıştır. Oluşturulan bu engebeli ve dokulu yüzey, hayat yolculuğumdaki zorlukları simgeler.

İplerinden Kurtulmuş Yüzey: Yanında sergilenen, iplerden arındırılmış bu düz baskı ise benim şeffaf olma isteğimi ve gerçek benliğimi temsil eder.

Bu iki eseri yan yana sunarak bir karşıtlık yaratıyorum: Başlangıçta kendimi koruyan, gizemli bir yüzey sunsam da, nihai niyetim içimi açmaktır. Bu sergileme, izleyiciye bir davettir: "İşte başlangıçtaki mesafeli halim ve işte zamanla size sunmak istediğim şeffaf benliğim."

Crossing Boundaries Through Time

Merve Gül Çakır

Digital Collage

2025

This project is a personal response to the question "Who am I?" It artistically expresses the relationship dynamics I build with new people. The work consists of two main elements displayed side by side:

The Woven Surface: This piece represents the distance I maintain when meeting new people. A digital collage, showing fragments of my memories and identity, is covered by a rough surface woven with red threads. This uneven and textured layer symbolizes the challenges in my life journey.

The Unbound Surface: Displayed next to it, this flat print—free of threads—represents my desire for transparency and my true self.

By presenting these two works together, I create a contrast. Although I initially present a guarded and mysterious exterior, my ultimate goal is to open up. This exhibition is an invitation to the viewer: "Here is my initial, distant state, and here is the transparent self I wish to offer over time."

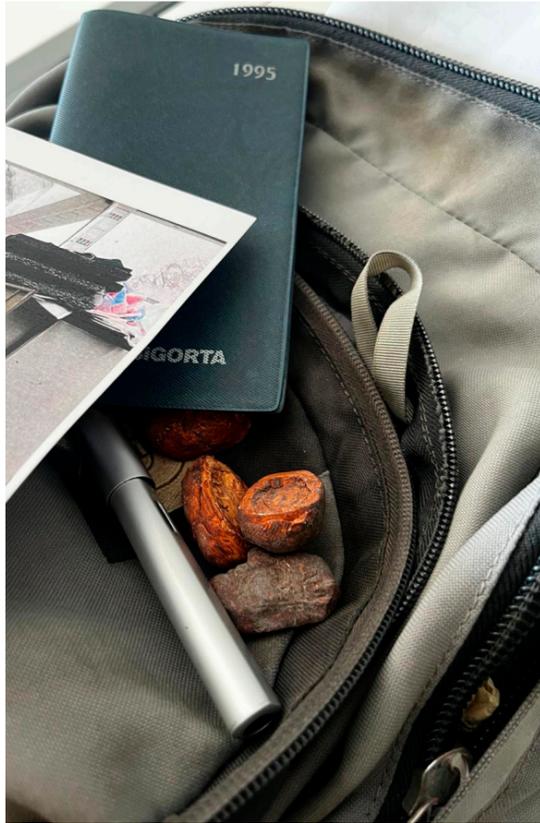

Dijital Kolaj, Mukavva üzerine yapıştırma (210x297 mm)
Digital Collage, mounted on Cardboard (210x297 mm)

Sirt Çantamda

Önder Bekel

Sirt Çantası, Tanımlı Nesnelere

Ben kimim? Bunun hakkında ilk düşündüğüm şey benim bu soruya verebileceğim bir cevabın olmadığıydı. Kendimi aradığım, bağ kurmakta zorlandığım, bir sırt çantası içinde kendimi taşıdığım aradıklarımı, bulduklarımı beni anlatan imgelerle dolan bir bagaj. Çantamın içinde benim değerli olan nesnelere ve heykeller. Heykellerimi cebimde, çantamda taşımaya çalıştığım, beni tanıyanlarla tanımayanlarla karşılaştığım bu çantada beni tanımlayan düşünceler kimim sorusunu cevaplandırmaya çalışsamda hep bulduğum şey yeni bir ben kimim sorusu? Henüz bulamadım ama çantamla seyahat ederek belki bu sorunun cevabını birgün bulabilirim.

In My Backpack

Önder Bekel

Backpack, Definite Objects

Who am I? The first thing that came to my mind about this question was that I don't really have an answer. I am someone searching for myself, struggling to connect, carrying myself in a backpack filled with images that represent what I seek and what I find—objects that tell my story. Inside my bag are the objects and sculptures that hold value for me. I try to carry my sculptures in my pocket, in my bag—meeting people who know me and those who don't. In this bag, I find the thoughts that define me. Even as I try to answer the question of who I am, what I always end up discovering is yet another Who am I? I haven't found the answer yet, but perhaps by traveling with my bag, I might one day discover it.

"Büyük"babalar (Zeit'in Geist'i)

Timuçin Erk

Almanca "Geist" kelimesi, en basit anlamıyla hayalet olarak çevrilebilir. Ancak felsefe alanında bu kavram çok daha geniş bir anlam alanına sahiptir: ruh, zihin ve anlayış anlamlarını da taşır. Yine de bu çevirilerin hiçbiri kelimenin çok katmanlı derinliğini tam olarak karşılamaz. Felsefi bağlamda Geist, yalnızca bireysel bir ruh ya da bilinç durumuna değil, aynı zamanda insanlığın kolektif olarak düşünsel, kültürel, tarihsel ve toplumsal bilincine de işaret eder.

Bu çalışma, Geist kavramının tüm bu boyutlarını kapsayarak hem kişisel hem de küresel bir tarihin izini sürmeyi amaçlar.

İlk üç saat, büyükdadem, dedem ve babama ait — üçü de subay. Saatleri, tıpkı kendi hikâyeleri gibi "heybetli": savaş kahramanlıkları, madalyalar, plakketler ve saygınlıkla dolu "büyük" adamların "büyük" hikâyeleri ve onların mekanik İsviçre saatleri.

Hazır Nesne
Sergilenme yöntemine göre değişken boyutlarda
Ready Made
Dimensions variable, depending on display

The "Grand" fathers (The Geist of the Zeit)

Timuçin Erk

The German word "Geist" can, in its simplest sense, be translated as ghost. Yet, in philosophical discourse, the term expands far beyond this: it carries the meanings of spirit, mind, and intellect. None of these translations alone, however, fully convey its layered significance. Philosophically, Geist refers not only to an individual soul or consciousness, but also to the collective intellectual, cultural, historical, and social consciousness of humankind.

This work seeks to embrace all these dimensions of Geist, tracing both a personal and a global history.

The first three watches belong to my great-grandfather, my grandfather, and my father—each of them an officer in the army. Their watches, much like their stories, seem "grandiose": tales of wartime heroism, medals, plaques, and honors. "Grand" men with "grand"

Dördüncü saat ise kendi saatim. Eğer bir saat olsaydım, olmak isteyeceğim saat bu olurdu: sade, mütevazı, belki biraz sıkıcı, ucuz ama işlevsel, güvenilir — Helvetica indisli bir quartz saat. Sadece bir saat. Ne eksik, ne fazla.

Çalışmanın küresel katmanı ise mekanik ve quartz saatler arasındaki ilişkiyi ortaya koymaya çalışmaktadır. Bir zamanlar dakikliğin standardı olan mekanik saat, quartz devriminden sonra bir lüks nesnesine — hatta bir fetiş objesine — dönüşmüştür. Oysa ki, quartz saatler zamanı tutma konusunda çok daha hassas ve dakiktir. Hem zamanı ölçen hem de zamanı temsil eden araçlar olarak saatler, yaşadıkları dönemin zeitgeist'ini yansıtır; kültürel kodları ve sahiplerine dair kişisel izleri taşırlar.

narratives, and their mechanical Swiss watches.

The fourth watch is mine. The watch I would choose to be, if I were a watch myself: simple, modest, perhaps dull, inexpensive yet functional, safe — a quartz watch with Helvetica indices. Just a watch. Nothing less, nothing more.

The global layer of this work unfolds in the relationship between mechanical and quartz timepieces. Once the standard of precision, the mechanical watch has, since the quartz revolution, become an object of luxury — even of fetish. And yet, quartz watches keep time with far greater precision and accuracy. As instruments that both measure and embody time, watches reflect the zeitgeist of their era, carrying within them cultural codes and intimate traces of their owners.

80cm

Yamaç Şenelmiş

A4 yarı geçirgen eskiz kâğıtları üzerine karışık teknik (çizim, yazı, karalama, soyut imge)

Mixed media on semi-transparent A4 tracing papers (drawings, writings, scribbles, abstract gestures)

"...ben de hayatım boyunca ilgimi çeken insanların pesinden gittim gibi ayaklarımı sürüye sürüye peşlerinden gittim, çünkü sadece çılgınlar çeker benim ilgimi, yaşamak için çıldıran, konuşmak için çıldıran her şeyi aynı anda isteyen, asla yorulup da esnemeyen ya da beylik laflar etmeyen... ne ki gece boyu maytap gibi yanan, yanan, yanan tipler."

Jack Kerouac'ın Yolda romanını yazarken kullandığı 36 metrelik kesintisiz daktilo rulosundan ilham alan "80 cm", kesintisiz akış fikrini imgelerin diliyle yeniden yorumlar. Kerouac, düşüncelerinin hızına daktilonun yetişemediğini fark ettiğinde sayfaları birbirine zımbalayarak tek bir uzun rulo hâline getirir ve böylece yazma süreci, yaşamın ve bilincin akısına uyumlu biçimde kesintisiz sürer. Bu iste ise aynı süreklilik duygusu, metin yerine imgeler üzerinden araştırılır. Yarı geçirgen eskiz kâğıtları üzerindeki soyut çizimler, işaretler ve karalamalar; sanatçının kendini yaşamın akışı içinde farklı koşulların, ortamların ve insanların arasına atışını simgeler. Her bir sayfa kendi basına anlamlı bir imgesel dünyaya sahiptir; ancak kesişim noktalarında, üst üste binen katmanlar kendi karakterlerini yitirmeden yeni imgeler ve anlatılar üretir. Bu çakışmalar, tıpkı yaşamda olduğu gibi, belirsizliklerin ve yeni ihtimallerin heyecan verici doğurganlığına işaret eder.

Sayfalardan birinde, metnin basında yer alan bu alıntı bulunur. Bu pasaj, hem tipografik bir imge olarak diğer katmanlarla eşit biçimde konumlanır, hem de doğrudan Kerouac'ın bitmek bilmeyen enerjisine ve deneyim akısına adanmışlığını referanslar. Eserin adı "80 cm", bu kişisel "rulo"nun uzunluğunu belirlerken Kerouac'ın 36 metrelik orijinal elyazmasına hem ölçüsel hem kavramsal bir gönderme oluşturur.

"...and I shambled after as I've been doing all my life after people who interest me, because the only people for me are the mad ones, the ones who are mad to live, mad to talk, mad to be saved, desirous of everything at the same time, the ones who never yawn or say a commonplace thing... but burn, burn, burn like fabulous yellow roman candles exploding like spiders across the stars."

Inspired by Jack Kerouac's 36-meter continuous typewriter roll used in writing *On the Road*, "80 cm" reinterprets the idea of uninterrupted flow through the language of images. When Kerouac realized that his thoughts moved faster than his typewriter could follow, he stapled the sheets together to create a single continuous roll — allowing the act of writing to mirror the unbroken rhythm of thought and life itself. Here, that same sense of continuity is explored not through text, but through images. The abstract marks, lines, and gestures on semi-translucent tracing papers symbolize the artist's constant movement through different contexts, environments, and encounters. Each sheet carries its own visual meaning; yet at their intersections, overlapping layers generate new visualities and narratives without losing their individual character. These collisions point toward the fertile excitement of uncertainty and new possibilities that emerge when different worlds meet.

One of the sheets carries the very passage that opens this text, functioning both as a typographic image and as a direct reference to Kerouac's restless energy and devotion to the flow of experience. The title "80 cm" designates the length of this personal "roll," serving as both a measure and a tribute to Kerouac's original 36-meter manuscript.

Otoportre

Zeynep Ateş

5 adet 14.8x21cm sulu boya kağıdına çizim ve kolaj
2 saat aralıklı çalışma

Kararsızlıklarım, aslında üretim biçimimin en temel parçası. On kez düşünür, on kez de yeniden denerim. Yaptıklarımı bozmak, bozduklarım-dan yeniden üretmek benim için bir tür döngüye dönüşmüştür. Bu döngü, zamanla iç içe geçmiş katmanlar yaratır; ben de bu katmanlar arasında gidip gelirken, her birini kendi varlığımın bir parçası olarak görmeyi öğrendim.

Tamamlanmamışlık duygusu bu nedenle bilinçli bir tercihtir; çünkü her eksik, bir sonrakini doğurur, bir sonraki katmanı yaratır. Referanslarla düşünen, "ya şöyle olsaydı?" sorusuna takılan doğam, beni geçmiş üretimlerimle yeniden karşılaştırmaya iter. Bu seri de, mimarlık eğitiminin ilk yılında yaptığım basit bir "ev" çiziminden yola çıkarak başladı. Zamanla o çizim, çizgilerin çarpıştığı, kağıdı yırttığı, hatta başka bir yüzeye dönüşerek yeniden var olduğu bir anlatıya dönüştü. Her biri bir diğerinin devamı olan bu işler, hiçbir zaman tam olarak bitmez. Çünkü benim için üretim, sonuca ulaşmaktan çok, o katmanlar arasında kaybolma ve yeniden doğma sürecidir.

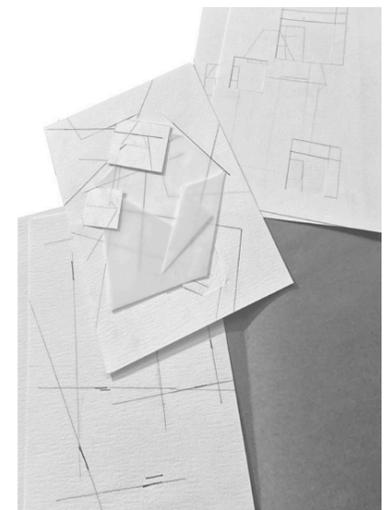
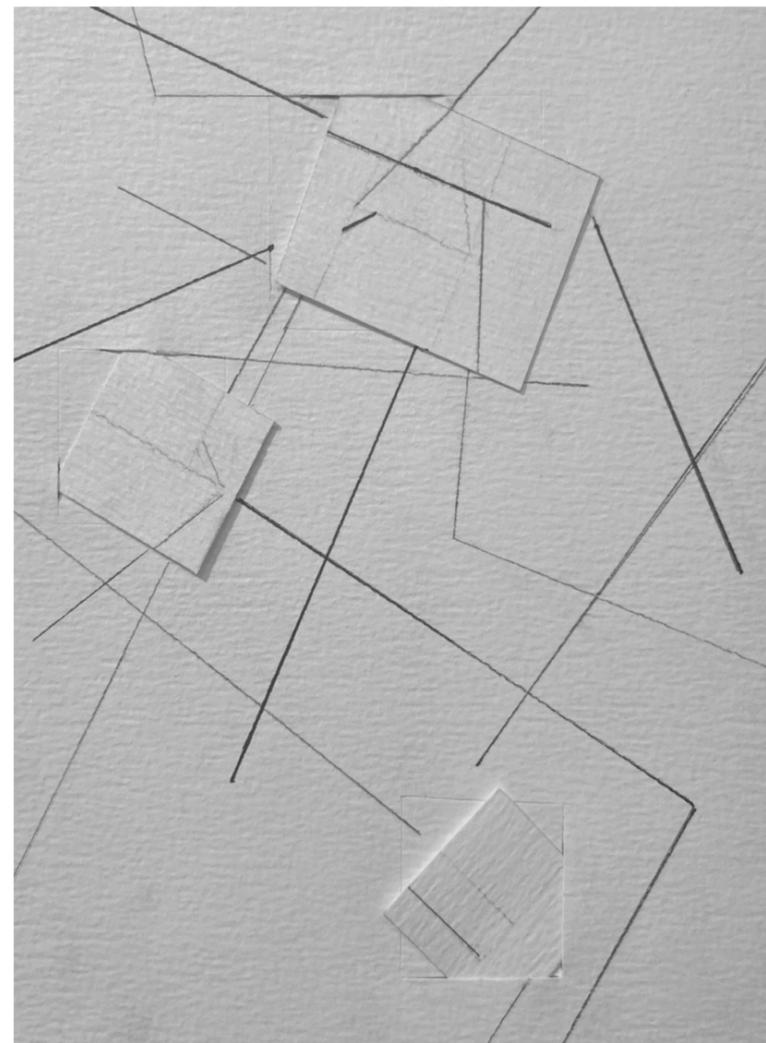
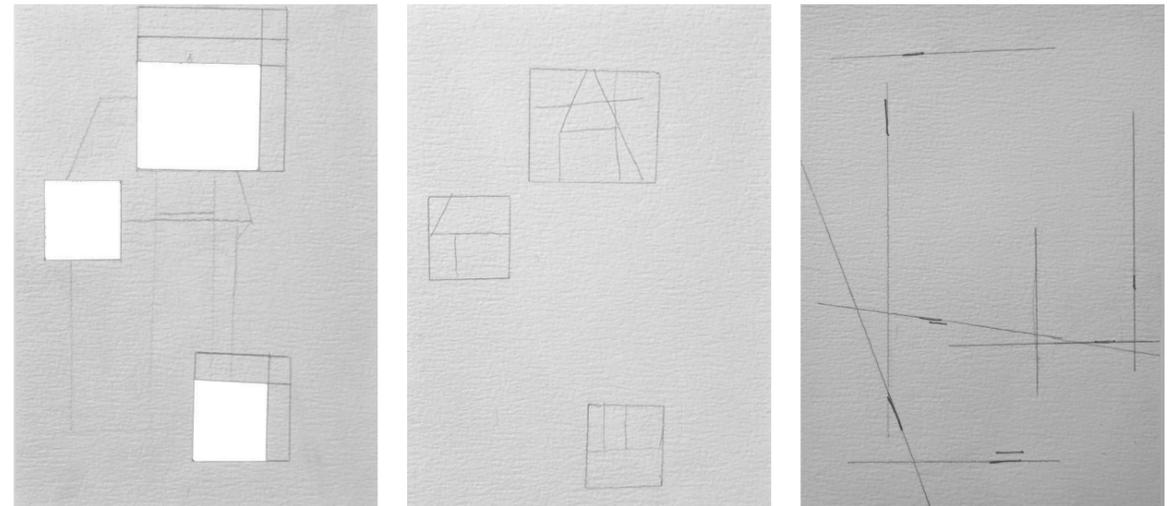
Self-portrait

Zeynep Ateş

Five drawings and collages on 14.8 x 21 cm watercolor paper
Two-hour work session

I think ten times and act ten times, too. This constant cycle of making and undoing, of getting lost in thought, creates countless layers within me, layers I move between endlessly. Over time, I've learned to accept these layers as parts of myself, and to play with them, to create new fragments out of the existing ones.

In this work, too, there exists a state of incompleteness that simultaneously generates and completes the next layer. As someone who always creates and thinks through references, my nature deeply attached to "what if?" questions that led me to take as a reference a drawing I made in my first year of architecture school: a kind of house-like sketch. From there, it evolved into a series where lines collide, tear through the paper, or rise from it as another paper altogether. There is no end to this.

Delikli Kap

Şeyma Kaya

İnsanı kendisi kılan biraz da hafızası, hatıraları, yaşadıklarıyla kurduğu ilişkilerdir. Ben kendiminkini delikli bir kaba benzetirim. Daha doğrusu kendimi delikli bir kaba, yaşamımı, yaşadıklarımı da delikli bir kabın tutabildiği suya.

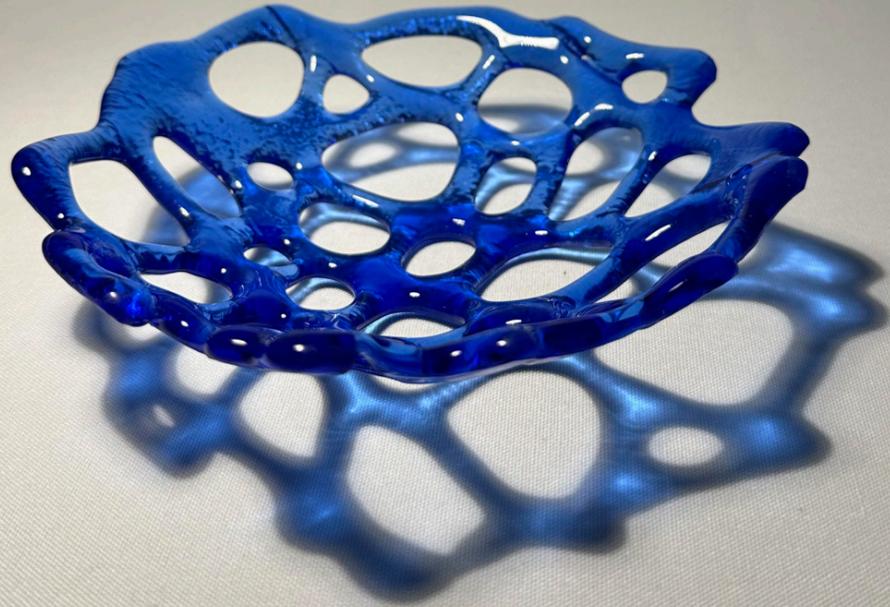
Delikli bir kaba dolan suyun çoğu akar gider—akar gider gitmesine ama kap yine de ıslak kalır ya, işte odur, o kadardır. Akıp giden onca andan kalan, varsa yoksa yüzeyindeki o ıslaklık kadardır.

A Container with Holes

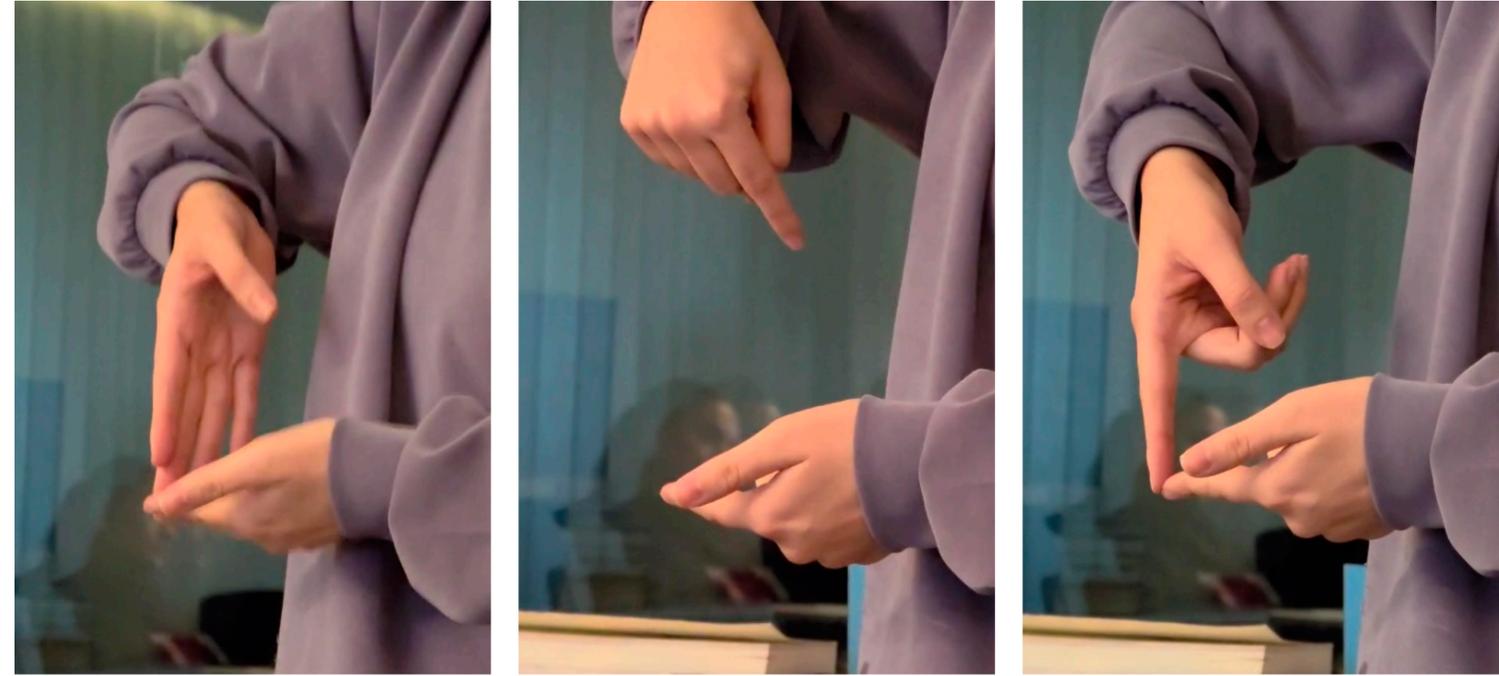
Şeyma Kaya

What makes a person who they are is, in part, their memory and the way they relate to the world around them. I liken my own to a container with holes. Or rather, I liken myself to a container with holes, and my life, my experiences, to the water such a container can hold.

Most of the water poured into a container with holes flows away, yet the container still remains wet. That is it. Of all those moments that slip away, whatever remains is no more than that thin film of dampness on the surface.

Delikli Kap, cam füzyon
A Container with Holes, glass fusion.

Hüseyin hocanın ellerimle çay bahçesinin vaziyet planını çizdiğim anı çektiği videodan ekran resimleri
Screenshots from the video Hüseyin hoca recorded of me illustrating the site plan of the tea garden

Atölyede "ben kimim?" sorusunu cevaplayacağımız günün sabahı vapurla erken gelmiş, Çınaraltı'nda çay içiyordum. Köşede sigarasını içen kadının çaprazına oturdum. Tam da benim oturduğum açıdan bakıldığında köşeden sızan ışık huzmesine sigarasını üflüyordu. O üfledikçe duman bir görünüp bir kayboluyordu. Ben kameramı çıkartıp çekmeye kalktıkça kadın sanki bana inat elini indirip çözdüğü bulmacaya dalıyordu.

Kaydedemediğim o an, o gün ellerimle çay bahçesinin vaziyet planını çizmeye çalıştığım bu hikayeye dönüştü, Hüseyin hocanın çektiği video ile başka türlü bir kayda geçmiş oldu. Bir şeyler süzülür gittiyse de kabın deliklerinden, yüzeyde bir kaç su damlası kaldı.

On the morning of the day we were to answer the question "who am I?" in the workshop, I arrived early by ferry and was having tea at Çınaraltı. I sat diagonally across from the woman smoking in the corner. From exactly the angle where I was sitting, she was blowing her cigarette smoke into a beam of light seeping in from the corner. Each time she exhaled, the smoke would appear and then disappear. Whenever I took out my camera and tried to film, the woman, almost in defiance, would lower her hand and immerse herself in the puzzle she was working on.

That moment I couldn't record turned into this story—one that, on that same day, I tried to draw by hand as the site plan of the tea garden—and it was recorded in a different way through the video Hüseyin hocam shot. Even if some things slipped away through the holes of the container, a few drops of water remained on the surface.

Ağacım

yanar

Kabuk (ön & arka), Sabancı Üniversitesi bahçesinden, 2025

Çizdiğim en büyük ağaçtı. Kökleri derinlere iniyordu. Senaryonun bir parçası olmuştu. Oxford kentini anlatıyordu. Dev bir masada, altı gözükken büyük bir eskiz kağıdına kentin büyütülmüş, vaziyet planının üzerine kalın bir eskiz kalem ile çizmiştim. O efsanevi orta çağ kolejlerini, o yolları, o sokakları, o kitaplıkları hayal ederek yorumlamıştım. Ağaç ile kent birbirine dönüşüyor, birbirlerinin içine girip çıkıyor, transforme oluyordu. Oxford Brookes Üniversitesindeki yıllar önceki yaz okulunun açılışydı. Masanın etrafında, Amerika'dan California Berkeley ve Wisconsin Milwaukee mimarlık fakültesinden gelen hocalar ve öğrencileri vardı.

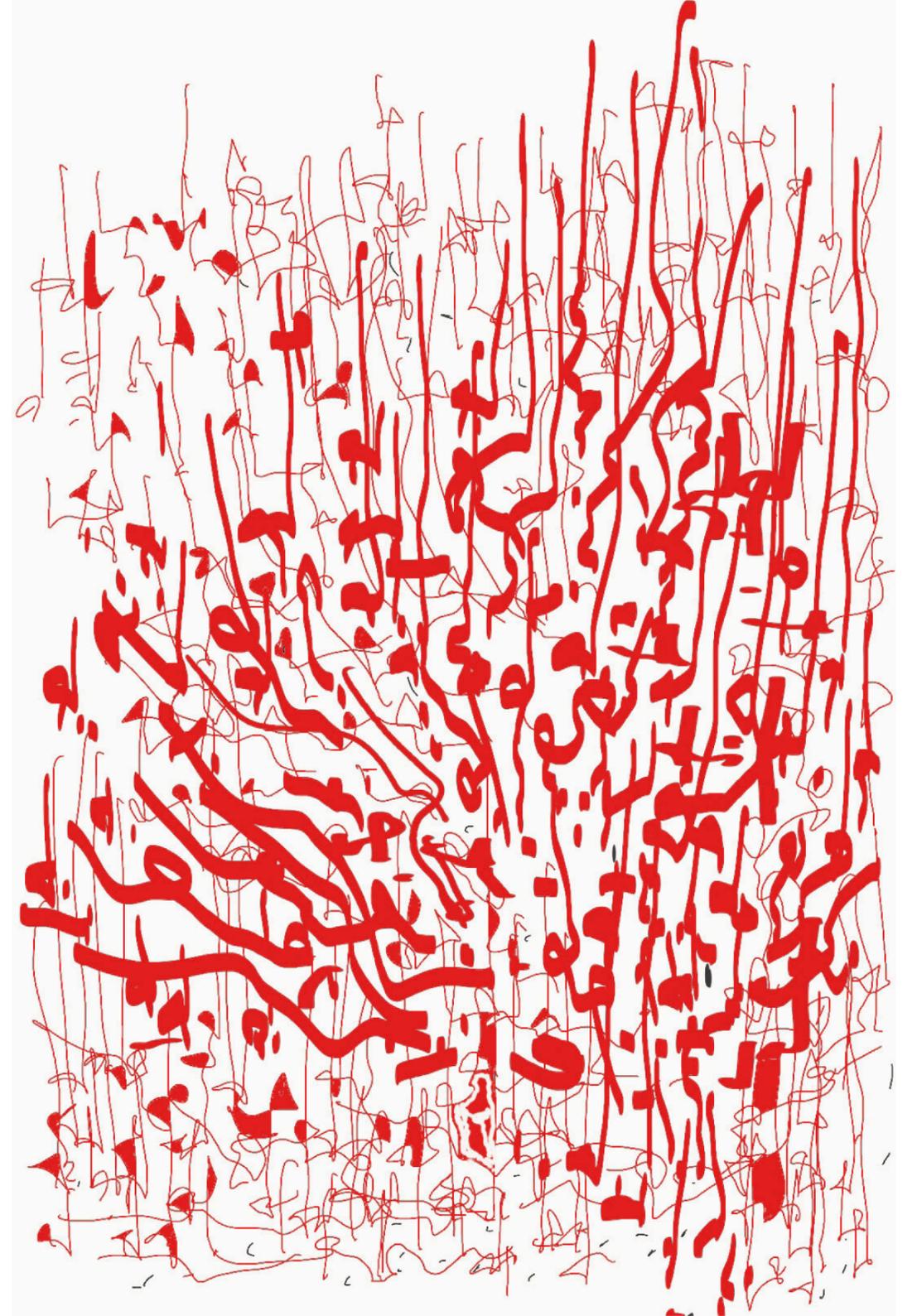
My Tree

yanar

Bark (front & back), from the garden of Sabancı University, 2025

It was the largest tree I had ever drawn. Its roots reached deep into the ground. It had become part of the script. It depicted the city of Oxford. At a huge table, I had drawn the enlarged site plan of the city on a large sketch paper with a thick pencil. I had interpreted it by imagining those legendary medieval colleges, those roads, those streets, those libraries. The tree and the city were transforming into each other, merging and separating, changing form. It was the opening of a summer school at Oxford Brookes University years ago. Around the table were lecturers and students from the architecture faculties of California Berkeley and Wisconsin Milwaukee in America.

Cumartesi Kırmızısı, Yine Bir Ağaç, 2024
Saturday Red, A Tree Again, 2024

Diğer Kırmızılar, 2024-2025
Other Reds, 2024-2025

Ağaç, kökleri gibi her biri gövdeye bağlanan üç önemli kolu yani İfley, Cowley ve Headington yollarıyla başlıyordu. Magdalen Köprüsü ile etrafındaki eski kolejleri ile High Street yolu ile Carfax kulesine ve bu yola dik gelen Banbury yoluna varıyordu. Bunların üzerinde, daha yukarıda da ağacın dalları gibi her yana yayılıyordu. İşte bu ağaç, kenti sembolize eden benim Oxford'um olmuştu. Bu ağacın hocalık kariyerimde, İstanbul ve Finlandiya arasında daha sonraki hikayelerin başlangıcı olduğunu bilmiyordum. Çizerken çok heyecanlanmışım.

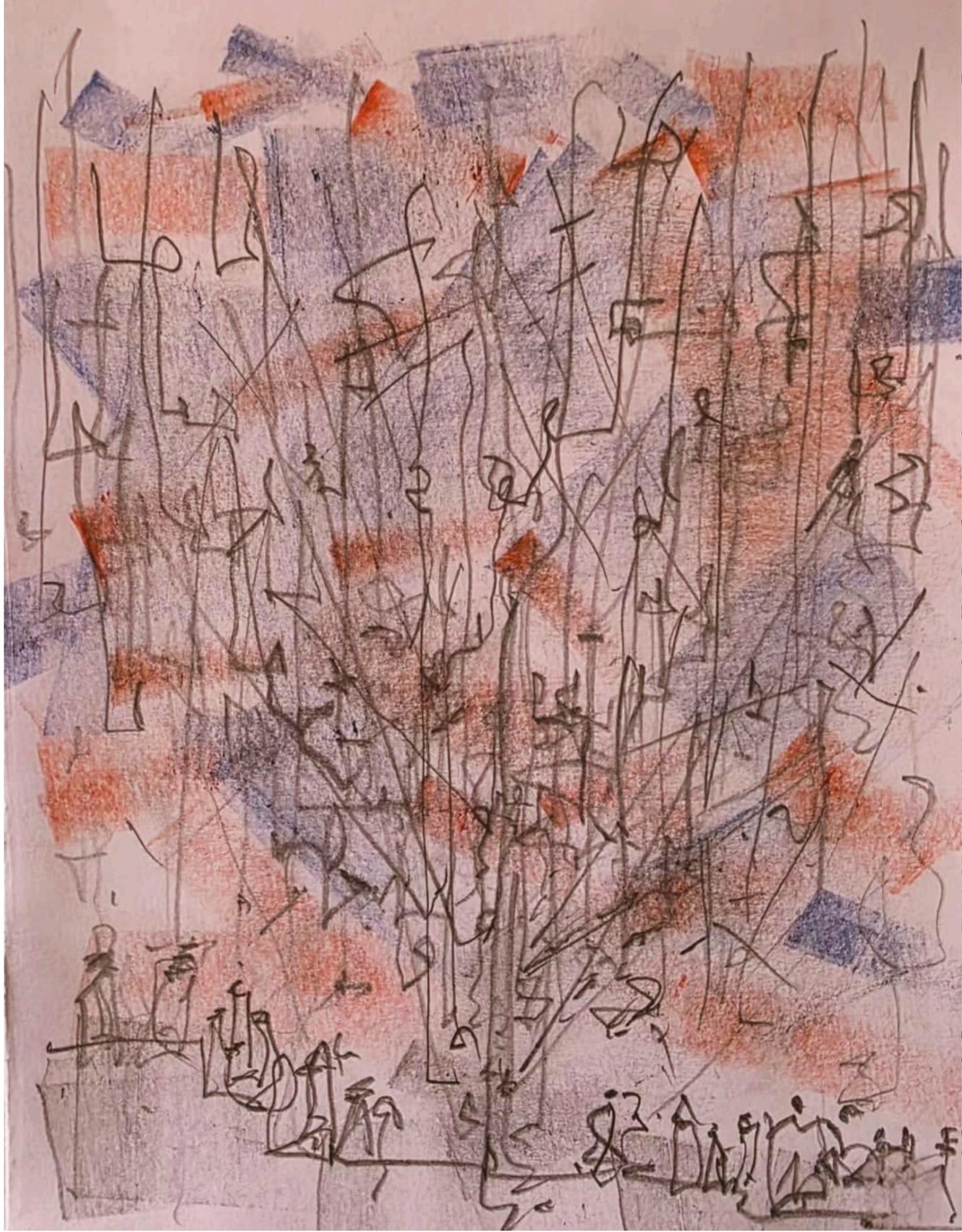
Amacım kenti bire bir okumaktan, bire bir tanımlamaktan uzaklaşmaktı. Oxford'u hem somut hem de soyut olarak hayal etmek ve hayal ettirmekti. Oxford'u yaşamın içinden bir ağaç olarak düşünmüş, kökleri ile yan yana koymuş ve ikisi arasında bir benzerlik kurmuşum. Kenti bir ağaca benzetmek bilinen bilgilerin yanında

The tree began with three important branches, like roots, each connected to the trunk: Ifley, Cowley and Headington roads. It reached Magdalen Bridge and the old colleges around it, High Street and Carfax Tower, and Banbury Road, which ran perpendicular to this road. Above these, higher up, it spread out in all directions like the branches of a tree. This tree had become my Oxford, symbolising the city. I did not know then that this tree would mark the beginning of later stories in my teaching career, between Istanbul and Finland. I was very excited as I drew it.

My aim was to move away from reading and defining the city one-to-one. It was to imagine and make others imagine Oxford both concretely and abstractly. I had thought of Oxford as a tree within life, placed it side by side with its roots, and established a similarity between the two.

tamamen kişisel bir yorum olmuştu. Hem benim hem de onların akıllarında kalacaktı. En önemlisi de kente yeni gelen buralara yabancı öğrencilerin taze duyguları, spontane, iç güdüsel reflexleri çok önemliydi. Sabahleyin açılışta çizdikten sonra, "İşte bu benim Oxford'um" diyerek altını çizmiştim. Sonra da "Onların Oxfordları"nı istemiştik. Bu bir başlangıçtı ve daha sonraki yıllar içinde bugüne dek çizeceğim çok sayıda ağacın ilki olmuştu. Yine yaşadığım her ülkeden seçtiğim ve zaman zaman gidip ziyaret ettiğim özel ağaçlarla, biri diğerine bağlanmış ve hep birlikte dev bir ağaç olmuşuk. Yaşamın değiştiği ülkeler ve sınırlar arasında bir atlama taşıydı bu dev ağaç ve sonrasındaki kardeş ağaçlar arasında...

Comparing the city to a tree was a completely personal interpretation alongside known facts. It would remain in both my mind and theirs. Most importantly, the fresh feelings, spontaneous, instinctive reflexes of students new to the city, who were strangers here, were very important. After drawing it at the opening in the morning, I underlined it, saying, 'This is my Oxford.' Then we asked for Their Oxfords.' This was a beginning, and it was the first of many trees I would draw over the years to come. Again, with the special trees I chose from every country I lived in and visited from time to time, we were connected to each other and together we became a giant tree. This huge Oxford tree was a stepping stone between the countries and borders where life changed, and between the brother trees that followed...

İstanbul Ağaçları, Kağıt Üstüne Karışık Teknik, 21 x 15 cm, 2026
Istanbul Trees, Mixed Media on Paper, 21 x 15 cm, 2026